

Nr 1, 2003 årgång 40
50:- inkl moms

Sökaren

– tidskrift för livsfrågor –

PIKTOGRAM I SÄDESFÄLT ÄR ETT MÄRKLIGT NUTIDSFENOMEN, ÄNNU INTE FÖRKLARAT.

Brita Adkinson, foto Dal Neitzel, USA

Från död till nytt liv

Av Brita Maria Adkinson

Hej alla läsare!

Även tidigt på morgonen är det så ljumt i luften, att jag vet att jag befinner mig någon annanstans än i mitt fosterland Sverige. Här i nordvästra USA är sommarsäsongen lång och het. Vindruvorna har mognat. Majsen har skördats. Vid vägen till Sumas brukar några flickor i tioårsåldern sälja nyskördade majskolvar. Man får sex gyllene majskolvar för en dollar (omkring tio kronor). Du som läser detta undrar kanske vad jag gör här. Ibland undrar jag själv hur allting kom sig!

Efter att ha arbetat ett antal år i Stockholm som förlagsredaktör och journalist, lämnade jag Sverige vid 36 års ålder och blev medarbetare på det legendariska Findhorn-centret i Skottland. Min amerikanske man Charles och jag bodde och arbetade på denna härliga plats under många år, och våra söner Paul och Rolf växte upp där.

En dag, år 1997, när Charles kom hem från att ha deltagit i en gruppmeditation, sa han: "Under meditationen fick jag insikt om att det är tid för oss att lämna Skottland och flytta till USA."

Jag förhöll mig öppen till tanken, men sa till Charles att jag inte kunde tänka mig att flytta så långt bort från min mamma, som bodde på vårdhem i Karlshamn i Sverige. Hennes hälsa var bräcklig. Nu i efterhand inser jag att det var mer än så – jag ville egentligen inte ha någon förändring. Jag tyckte vi levde bra där i norra Skottland, vi hade många vänner där och hade stimulans av att vara delaktiga i Findhorn-centrets dynamiska internationella livsstil och utveckling. Varför ändra våra liv?

Några månader senare, i maj 1997, avled min mamma i stillhet. Nu fanns det inget hinder, insåg jag, och förklarade för Charles att jag nu var villig att flytta. I juli, då vi tillbringade vår semester hos släktingar i USA, berättade Charles för sin bror Roland och Norma, Rolands fru, att vi planerade att flytta till USA. Vår son Paul, som redan hade flyttat dit och studerade på universitetet i centralorten Bellingham, tyckte det var en bra idé. En granne till Roland och Norma sålde en bit mark till oss. Så blev vi år 1998 ägare till en vacker skogstomt i byn Maple Falls, vid foten av det majestätiska berget Mount Baker, nära Kanada-gränsen i Washington State. Om ni tittar på en karta kan ni se att platsen ligger allra längst bort i USA:s nordvästligaste hörn. Roland, som är byggmästare, skulle bygga ett hus till oss där. Charles ville att huset skulle bli en plats dit människor skulle kunna komma för att få stillhet och ro och kunna meditera. "Det ska bli ett Sanctuary. Det har blivit klart för mig genom inspiration i meditation", sa han.

Själv hade jag blivit lite lat under de senare åren, när det gällde meditation: Eftersom Charles ofta mediterade omkring två timmar varje dag, tyckte jag att han skötte den saken så bra, så jag behövde inte göra någon stor ansträngning själv. Jag hade kommit av mig när det gällde att få ledning inifrån och beslöt att helt enkelt acceptera Charles förslag. "Det är ju i alla fall han som ska driva idén", tänkte jag. "Jag ger honom mitt stöd."

Det blev ännu en resa till USA, under hösten 1998. En arkitekt i Bellingham ritade ett hus efter Charles' anvisningar – en tolvsidig träbyggnad som strävade uppåt i mjuka rundade former. Fred, arkitekten, sa till Roland: "Det här var kul att rita, men vet ni vad, jag är faktiskt glad att det inte är jag som ska försöka bygga detta!"

Jag var också glad att det inte var jag som skulle ge mig i kast med denna komplicerade struktur. Dessutom var jag lite orolig för hur vi skulle få råd att bygga detta ovanliga hus. Men Charles var enbart entusiastisk och menade att vi arbetade i harmoni med Guds plan. I vilket fall som helst tyckte jag att det kändes spännande att planera detta projekt.

Vi återvände till Skottland och beredde oss på att flytta till USA inom ungefär ett år. En dag följde Charles med en god vän på besök hos en dam, Christine Joy, som bodde uppe i bergen utanför den närbelägna staden Nairn och som var känd för att vara mycket synsk. Christine, som endast hade träffat Charles vid ett tillfälle omkring tio år tidigare, utbrast genast: "Charles, jag ser att du har stora planer! Du är i färd med att bygga ett andligt center, ett meditationscenter! Och det ser ut att bli en underbar plats! Jag ser att det kommer att fullbordas, och många människor kommer att finna vägen dit. De som leder din väg, vill att du ska veta att de gläder sig över att du har valt denna väg. Du kommer att lyckas i ditt företag."

Charles blev förvånad och glad – han hade inte väntat sig att Christine skulle

få någon dylik information för hans räkning – han hade bara spontant följt med sin vän ut dit. Omkring en månad därefter genomgick Charles en enkel operation för bräck. Läkaren sa att han skulle kunna komma hem från sjukhuset inom en vecka. Men Charles fick inre blödningar, och sedan en svår infektion som försvagade honom. Emot alla odds blev han allt svagare, och i juni 1999 avled han en morgon i stillhet. Jag satt vid hans sida och höll honom i handen då han tog sitt sista andetag. Trots att jag borde ha varit förberedd, blev det en djup chock för mig. Jag kunde inte fatta hur detta kunde hända! Det som inte fick hända, hade hänt! Det kändes som en katastrof för mig. Nu kunde jag inte se någon väg framåt. Jag var som förlamad av sorg, för min egen skull, för våra söner som hade förlorat sin älskade far och för projektet som Charles nu inte skulle få fullfölja.

Det finns ett gammalt ordspråk som säger: Människan spår och Gud rår. Saker och ting blir inte som man har tänkt sig. Ni som läser detta instämmer antagligen!

Tre veckor efter Charles' död tog jag mig samman och tänkte: Nej, nu får jag sluta sörja och börja leva i enlighet med den livsfilosofi jag själv lärt ut till andra! På Findhorn hade jag arbetat som kursledare under ett antal år. Nu var det dags för mig att ta min egen medicin som jag så ofta hade ordinerat till kursdeltagare:

1. Acceptera allt som händer som Guds vilja. (Så dumt! hade jag lust att skrika.)
2. Vem har sagt att det som händer är sorgligt? Man vet inte om det som händer egentligen är bra eller dåligt. Acceptera det som händer som bra. (Ännu dummare! skrek mitt otåliga ego.)
3. Lita på att allt som sker har mening.
4. Ta tid varje dag att lyssna inåt, för att få ledning från de andliga ledare – skyddsänglar, inre lärare och mästare – som leder vår väg. (Ja, detta behövde jag verkligen.)

Det där sista föresatte jag mig nu att pröva på allvar. Varje morgon satt jag i omkring en timme i meditation. Jag sa till Gud och till eventuella lärare som kanske ledde min väg från ett högre plan: Nu måste jag få förklaring till det som har skett. Jag kan inte veta hur jag ska fortsätta leva om jag inte får någon form av förklaring, nu genast.

På grund av min älskade makes död var jag starkt motiverad. Jag satt absolut stilla och lyssnade intensivt inåt, sökte och sökte efter något slags uppenbarelse eller information. Hur stilla kan man bli? kanske du undrar. Jo, om du tänker dig att du befinner dig i en skog och det är helt mörkt runtomkring dig och du plötsligt hör ett knakande ljud i närheten, då sätter du dig rakt upp och lyssnar intensivt, inte sant? Du lyssnar och lyssnar, du nästan håller andan i avvaktan på att få höra något ljud. Du lyssnar så intensivt att även det svagaste ljud inte skulle undgå din uppmärksamhet. Så stilla kan man bli. Så intensivt satt jag och lyssnade efter någon form av insikt. En dag föreställde jag mig en vacker trappa och tänkte mig att jag gick upp för denna trappa, till ett högre medvetandeplan. Plötsligt var det som om trappan blev verklig. Det var som om några moln skingrades då jag kom upp för trappan. En dörr öppnades och jag steg in i ett ljust, vackert tempel. Och där stod han! – Charles, med armarna öppna, och välkomnade mig. Ja, det var han! Han la

Wambeliska sanctuary

Hur länge vi satt där vet jag inte. Tid och rum existerade inte i de ögonblicken. Till slut blev det dags för mig att återvända ned för trappan, tillbaka till min vanliga tillvaro. Den dagen gick jag omkring med en hemlig lycka inom mig, som om jag hade fått en fantastisk present. Inom mig ropade jag: "Han lever! Han finns! Och han tycks ha det bra."

Efter den dagen märkte jag att jag kunde gå tillbaka till det vita templet nästan när jag ville, och jag "gick dit" i stort sett varje morgon. Det blev fler underbara möten med Charles. Nu hade mitt liv fått ett nytt innehåll. Det blev spännande att utforska ett helt nytt slags kommunikation. Jag blev medveten om att Charles ofta hade andra ljusgestalter med sig, kompisar så att säga. Det verkade som om en del av dem befann sig på samma nivå som Charles, medan andra tycktes vara hans lärare.

Det stod nu klart för mig att Charles hade valt att lämna det fysiska livet just som han gjorde. Han hade fått nya uppgifter och tycktes ha det mycket bra i

armen om mig, och vi satte oss ned på något som verkade vara en vit marmorbänk, omgiven av rosenbuskar med doftande röda rosor. Det hela kändes alldeles verkligt. Vi satt där, andäktigt tysta. Jag var uppfylld av glädje över att vi var tillsammans igen. Det var som om han sa: "Där är du ju! Jag har väntat på att du skulle komma!"

Efter den dagen märkte jag att jag kunde gå tillbaka till det vita templet nästan när jag ville, och jag "gick dit" i stort sett varje morgon. Det blev fler underbara möten med Charles. Nu hade mitt liv fått ett nytt innehåll. Det blev spännande att utforska ett helt nytt slags kommunikation. Jag blev medveten om att Charles ofta hade andra ljusgestalter med sig, kompisar så att säga. Det verkade som om en del av dem befann sig på samma nivå som Charles, medan andra tycktes vara hans lärare.

Det stod nu klart för mig att Charles hade valt att lämna det fysiska livet just som han gjorde. Han hade fått nya uppgifter och tycktes ha det mycket bra i

sin nya tillvaro. Det stod också klart för mig att jag nu stod inför ett val. Jag kunde fortsätta på den väg vi slagit in på, eller jag kunde gå i en helt ny riktning. Det fanns ingen Gud eller ängel som skulle diktera för mig hur jag skulle leva mitt liv nu. Jag blev medveten om att jag själv hade skapande kraft inom mig och kunde leda mitt eget liv. Vare sig jag väljer det ena eller det andra så förblir jag en del av Guds skapelse och tar del i en gudomlig plan, tänkte jag.

Jag fattade beslutet att det hus vi hade planerat, skulle byggas, i enlighet med Charles vision. Hela mitt liv hade ju rasat sönder i alla fall, ansåg jag, så jag kunde ta vilka risker som helst nu. Det värsta som skulle kunna hända, hade hänt, så nu fanns det egentligen ingenting att vara rädd för! Det var en befriande tanke.

Så blev det uppbrott från Skottland. Sommaren 2000 anlände min son Rolf och jag till Washington State och under mina första månader där bodde jag i en husvagn medan det nya huset uppfördes. Våren 2002 var vårt nya Sanctuary redo att ta emot gäster. Fråga mig inte hur det kom sig, men folk får på olika vis höra talas om Wambeliska Sanctuary och finner vägen ut hit. Nu kommer kursledare hit regelbundet och leder kurser här i meditation och i personlig utveckling, och jag själv leder då och då kurser här.

Här på USAs västkust blomstrar ett stort intresse för andlig utveckling, och en livsstil som värnar om naturen. Nyligen läste jag i en tidning att man uppskattar att minst 25 procent av befolkningen på västkusten accepterar reinkarnations-tanken och tanken att vi människor har en gudskraft inom oss själva, ett högre jag, som vi kan kontakta för att få insikt om livets mening och vår egen kallelse i jordelivet.

I den närbelägna staden Bellingham, som har cirka 70 000 invånare, finner jag sex yogaskolor, samt ett flertal kurser i tai chi, aikido och karate, 21 välsorterade hälsokostaffärer, den största upptar en yta

stor som en gymnastikhall, 29 kliniker för akupunktur, 39 kliniker för chiropraktik, 14 kliniker under rubriken "holistisk hälsovård" i telefonkatalogen, 14 kliniker som bedriver hypnoterapi, 15 kliniker för naturopatisk sjukvård, 4 kliniker för osteopati, uppskattningsvis ett tjugotal kliniker för healing.

Av bekanta har jag hört talas om att minst fyra kyrkor i Bellingham förmedlar healing, uppmuntrar medlemmarna till meditation, samt har en positiv inställning till medlemmar som säger sig få ledning från andliga ledare på ett icke fysiskt plan.

En populär samlingsplats för folk som intresserar sig för meditation är The Institute of Noetic Sciences, en organisation med lokala grupper spridda över USA och i många andra länder. IONS-gruppen i Bellingham samlas en gång i månaden.

På stadens sjukhus finns en grupp läkare som har tagit initiativet till att skapa en träffpunkt för läkare, sjuksköterskor och annan sjukvårdspersonal som vill utöka sina kunskaper om alternativa läkemetoder. Resultatet har blivit en grupp på cirka 40 personer – läkare, sjuksköterskor, sjukvårdsadministratörer, akupunktörer, naturläkare, örtspecialister, reikispecialister och andra hälsovårdare, som brukar träffas en gång i månaden.

Själv fortsätter jag mitt personliga sökande efter djupare insikter om "sanningen". I stort sett varje dag tillbringar jag omkring en halv timme i stillhet, och lyssnar inåt. Under de tre år som har förflutit sedan Charles "dog" har han berättat en del för mig om livet bortom vår fysiska dimension. Till detta återkommer jag.

(wambeliska@hotmail.com)

www.wambeliska.org

P O Box 65, Maple Falls, WA-98266, USA)

Den parapsykologiska forskningen synes mig definitivt ha gjort slut på den gamla dogmen om psykens beroende av centrala nervsystemet (hjärnan). Psykiska akter tycks kunna förekomma oberoende av kroppen, och därmed kommer också frågan om "liv efter döden" i ett helt nytt läge. Även om några säkra bevis för individuell överlevnad ännu inte föreligger, så finns det enligt min mening starka indicier som pekar åt det hållet.

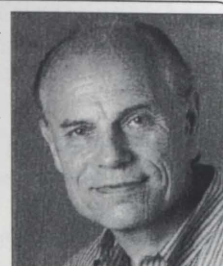
/.../

Jag skulle vilja påminna om att forskningen idag förfogar över ett stort antal autentiska vittnesbörd från personer som varit ytterst nära döden men i allra sista stund återkallats till livet genom läkaringripanden eller på annat sätt. Dessa människor intygar enstämigt att övergången och den glimt från "andra sidan" som de tycker sig ha skymtat har fyllt dem med en starkare lyckokänsla än de någonsin upplevt här på jorden. Hänryckningen har varit så stark att de blott under största olust har återvänt till "verkligheten", och ofta har de rentav gripits av agg mot dem som "räddat" dem.

/.../

Hur det hinsides livet gestaltar sig vet vi ingenting om. Men om det finns en tillvaro efter döden, så är det rimligt att tänka sig att den på ett eller annat sätt blir en fortsättning på eller en konsekvens av det liv vi fört här på jorden. Det är därför viktigt att vi redan här i religiös praxis söker oss till goda andliga ledare och skyddsmakter i den tron och den förhoppningen att de ej skall överge oss när uppbrottets stund kommer. /.../

Gustaf Lundgren 1976 i ett enkätsvar på frågan "överlever människan döden?" i Sökaren.

Hans-Jörgen Gerloff

Adress SÖKAREN
Box 10
663 21 SKOGHALL
Telefon 054-51 89 00
Fax 054-51 89 02
E-post red@sokaren.se
Postgiro 70 60 47-8
Bankgiro 372-8128
Hemsida på Internet www.sokaren.se
Redaktör och ansvarig utgivare Sven Magnusson
Prenumeration Helår (6 nr) 250:-
Halvår 150:-
Annonser Ring för prislista
Tryckeri Wallin & Dalholm
Lund
ISSN 0038-0504

INNEHÅLL:

Brita Maria Adkinson: Från död till nytt liv	2
Bernt Roström: Livet är min Personliga Vän	6
Kerstin Stina Carlsson: Religionerna kan mötas i mystiken	8
Matej Slavik: Telepatiforskning vid Göteborgs universitet	10
Brita Maria Adkinson: Att få ledning inifrån	12
Marianne Ekenbjörn: Är mystiken inomsjälslig?	14
Marianne Ekenbjörn: Ut ur kroppen-upplevelser finns men kan de förklaras?	15
Erland Lagerroth: Krönika	18
Vad är panteism?	19
Café Sokrates	20
Visdomsbladet	23
Bokfloden	24
Erland Lagerroth: Livsvetenskap mellan tro och vetande	26
Piktogram	30

Kommentarer till verkligheten

Med detta nummer inleds årgång 40 av Sökaren. Tidskriften tar upp "livsfrågor" men förespråkar ingen bestämd livssyn, utan är oberoende informativ. Det rör sig hela tiden om *kommentarer till verkligheten*, kan man säga.

Att lösa Livets gåta är kanske något att sträva efter, men knappast möjligt att klara, åtminstone inte så att allt väsentligt får en god förklaring. Stora frågetecken blir kvar. Men delfrågor kan få svar eller bedömas, och det är inte dumt det.

Sökaren står utanför det kulturella etablissemanget. Vi hade tidigare ett mindre årligt ekonomiskt bidrag från Statens kulturråd, men det drogs in för tio år sedan – utan motivering, för kulturrådet är inte skyldigt att motivera sina beslut. Fortfarande är vi dock med i den katalog över så kallade kulturtidskrifter som produceras av kulturrådet. Så vi är inte totalt utbuade av det etablissemang som beskriver verkligheten så annorlunda än vi anser rimligt och som har annorlunda grundläggande värderingar.

Sökaren uppmärksammas, såvitt vi kunnat se, väldigt litet i massmedia – mindre nu är förr. Vi blir inte avhånade, men möts av ointresse, anses tydligen inte ha något av väsentligt värde att komma med. Dock är redaktörens självförtroende obrutet. Jag tror faktiskt att Sökaren är åtskilliga år före sin tid och att det är därför som dagens ledande kulturpersoner i allmänhet inte finner något av vikt i våra spalter.

Vårt sökande leder oss till en alternativ världsbild. Vi tror inte att den ateistiska-materialistiska-mekanistiska bilden av världen är riktig, eftersom den inte stämmer med kända fakta. Världen är inte en följd av slumpprocesser och naturligt urval, utan av ett intelligent skapande,

även om detta kanske inte sker på precis det sätt som förenklat förkunns inom de stora religionerna.

Sökarens upplaga sjunker. Den har mer än halverats på drygt 15 år, men tack vare stöd från läsekretsen kan skutan fortfarande segla, även om den fått mindre omfång.

Medan flera andra tidskrifter lagts ned, lever alltså Sökaren vidare. Undertecknad, redaktör sedan starten 1964, är född 1930, men förståndet är, såvitt jag kan bedöma, intakt, även om minnet något försämras. Jag "tappar ord", men har ändå en massa ord kvar för lämpligt bruk. Entusiasmen för arbetet finns kvar, men på en något reducerad nivå. Några tror att jag "kämpar" med tidskriften. Men det är inte någon kamp, eftersom arbetet är roligt och går lätt. När de ekonomiska resurserna minskar, får man rätta sig därefter och göra en mindre tidskrift. Den kroppsliga hälsan och vitaliteten är tillfredsställande, med daglig motion.

Vår "längste" medarbetare är Nils-Olof Jacobson, psykiater i Kristianstad, som började skriva i Sökaren redan i andra numret från starten, 1964, då han var en ung medicine kandidat.

En annan "gammal" medarbetare är journalisten Åsa Freij, som började skriva i Sökaren 1977.

Här några namn från de första tio åren:

Ivan Troëng, Olof Thorborg, Sverre Holmsen, Karl Christiansen, Nils Kalén, Alf Ahlberg, Olle Wedholm, Sture Lönnerstrand, Agne Windmark, Birgit Lange, Claude Thorlin, Birgit Cars, Walter Eidlitz, Birger Qvarnström, Sven Rosén, Denis Lindbohm, Per Ragnar och Rune E. A. Johansson.

SM

Den enligt många upplevelse
STÖRSTA ANDLIGA SKRIFTEN I MODERN TID

"MIRAKELKURSEN"

Har även Du funderat på att studera
A COURSE IN MIRACLES® - ACIM®?

I en NY HUVUDKURS studerar vi A COURSE IN MIRACLES (ACIM) på djupet.
HELA TEXTMATERIALET PÅ SVENSKA! RING om aktuella KURS-DATA för
GRUNDKURSEN - FORTSÄTTNINGSKURSEN och HUVUDKURSEN 2003.
TEMAHELGER/VECKOR. Clearinghelger!

PRIVAT RÅDGIVNING för Din aktuella livssituation. För Dig som
upplever oro, rädsla, ångest, sociala eller andra fobier. **HJÄLP ATT
TA DIG UR** en depression i KRISITUATIONER avseende RELATIONER
med avundsjuka, svartsjuka, otrohet, skilsmässa, mobbing,
ensamhet, stress, utbrändhet. Det gäller din HÄLSA och FRAMTID.

Alla praktiska upplysningar genom:
ESOTHERACIM-KURSER i Helsingborg och Karlstad
Tel: 070-170 65 33, 054-56 21 80, 042-13 56 94

Livet är min Personliga Vän

Av Bernt Roström

När jag var tio år gammal, anslöt jag mig till min fars ateism, men 1983, 40 år gammal, insåg jag att jag emotionellt hade varit en "religiös" ateist i hela mitt liv. Det är inte logiskt att vara en religiös ateist, men som en sådan kände jag mig.

I tjugårsåldern hittade jag en bok, "Honest to God", av den engelske biskopen John Robinson. Den tilltalade mig, så ateist jag var. Robinson var uppriktig inför gudsbegreppet. Han frågade sig: hur är det verkligen med vår bild av Gud? Vad kan vi uppriktigt säga om Gud? Han menade att de olika gudsbilderna är sociala konstruktioner, som inte säger vad som rimligen kan sägas om Gud.

Jag tror att det är våra existentiella behov som gör att vi skapar oss en bild av en Gud.

På Gud projicerar vi egenskaper som emotionellt tillfredsställer oss. Gud får således mänskliga egenskaper. Jag vände mig bort från en sådan Guds bild.

Jag ville vara en personlig vän till Livet, det som är, inte till en övernaturlig gud, men jag hade inte ord för denna längtan som fanns inom mig.

Detta att vara en personlig vän till Livet tycker jag är en rimlig hållning, grundad på vad bland andra Edward O. Wilson framfört. "Det är ett obestridligt faktum att religiös tro är en del av vår mänskliga natur", skrev Wilson.

Varför vill jag nu att Livet, som det är, skall vara min personliga vän? Jo, för att jag inte vill vara ensam. Om det finns en personlig vän till mig, så kan denna bota min ensamhet.

"Alla upplever denna känsla av ensamhet, av icke-tillhörighet", är ett uttalande av Brendan Behan som jag kan ta till mig.

Men varför godtar jag inte min kulturs övernaturlige Gud som en personlig vän? Jo, för att traditionella bilder av Gud inte tycks innebära en uppriktig beskrivning av något som är verkligt. Den religiösa traditionens Gud tycks mig också alltför

liten.

I skolan lärde jag mig allt om världsreligionerna, men ingen av dem tycktes ha ens en avlägsen chans att vara sann. Jag talade under lång tid med många som hade en religiös tro, men ingen kunde ge en motivering som tillfredsställde min önskan om ärlighet och verklighetssinne.

Naturvetenskapen förklarar att det är synnerligen osannolikt att det existerar en övernaturlig Gud, så jag gav nästan upp mitt sökande. Jag lyckades ändå överleva utan en Gud – ända tills jag efter en skilsmässa hamnade i en personlig kris 1983.

Lösningen på mitt problem blev att betrakta Livet som min Personliga Vän.

Efter skilsmässan insåg jag att jag hade levt ett mycket själviskt liv och att jag behövde ha ett bättre förhållande till allt och alla. Jag kände mig då mycket ensam och hade inga svar på frågan hur jag skulle kunna leva ett fruktbart liv. Det fanns ingen att tala med som kunde ge mig någon hjälp. Den enda jag kunde tänka på var den för mig imaginära Jesus i min kulturella tradition, en övernaturlig Gud. Men att tala med honom var helt uteslutet för mig som var en fullständigt övertygad ateist. Jag trodde inte heller att Jesus verkligen hade levat, och under alla omständigheter var han nu död.

När man befinner sig i en kris kan man förändras även om man inte vill det.

Jag befann mig i en desperat situation och behövde verkligen "något" eller "någon" att tala till, och då blev jag riktigt påhittig. När man är i djup nöd, kanske ens kropp kommer med svar för att hjälpa en att överleva?

Den tanken kom till mig att om jag blev som ett barn, då kunde jag tala till en världslig Jesus som en inbillad personlig vän. Jag kände mig generad över att vara så desperat, men jag ville överleva, så jag prövade detta som ett vilt experiment.

Jag rekommenderar ingen att göra som jag. Kulturella föreställningar kan vara så starka att de tar över din hjärna och får

dig att tro på religiösa myter. Till sist kan du hamna i en fundamentalistisk tro, som låser dig inne. Använd i stället världsliga säkerhetsbälten. Se inte en imaginär Jesus som din personlige vän, utan i stället Detta Liv eller Verkligheten. Jag säger dig i Vetenskapens namn att Detta Liv är en naturlig uppkommen verklighet.

Som ateist ville jag inte bedja, för det skulle ha varit att förråda min djupaste identitet. Men jag talade med denna fantasi-gestalt så ärligt jag kunde som om min personliga vän Jesus var en verklig, levande människa, närvarande i samma rum som jag. Jag bad Jesus hjälpa mig ur min depression och ensamhet.

Det blev helt tyst i rummet. Det enda som hördes var mitt hjärtas ensamma slag. Plötsligt hörde jag mig själv tala med hög röst. Min inre röst använde ord som jag inte tänkt ut i förväg, och orden lades i munnen på den av mig inbillade Jesus:

"Bernt, jag är din Personlige Vän och du behöver inte tro på mig som din Herre, men gå och berätta för alla den Goda Nyheten att jag tycker om dig som du är. För mig är du värd att leva."

Dessa ord var inte medvetet skapade av mig. Mitt undermedvetna gav dem till mig. Det är för mig mycket osannolikt att det existerar en övernaturlig Jesus som man kan tala till och som kan svara. Min egen förklaring av händelsen finns inom naturvetenskapens ramar, men resultatet av mitt lilla samtal med "Jesus" var märkligt. Min apati och bristande vilja att göra något åt min situation försvann.

Jag hade fått en kallelse att gå ut och förkunna den Goda Nyheten att jag, en ateist, nu hade fått kontakt med Jesus som min Personliga Vän – inte som en övernaturlig Gud, vars påbud skulle följas.

Såvitt jag vet följer min upplevelse ett generellt mönster för andlig pånyttfödelse, utom att jag valde att stanna kvar i ateismen.

Jag gjorde som "Jesus" sagt till mig,

gick ut och berättade för alla att Jesus hade framträtt som min Personliga Vän. Men ingen trodde mig. "Det är inte vår Jesus du har mött!", sa de troende till mig, och de ville inte lyssna. "Det finns ingen Jesus att tala med, Bernt, du är verkligen naiv!", sa ateisterna.

Så jag sökte efter andra grupper, och hittade Vännernas Samfund, kväkarna, som hade tysta sammankomster. De flesta kväkare tror på en övernaturlig Gud, men de är också toleranta gentemot varje ärlig andlig upplevelse, så hos kväkarna fick jag ett religiöst hem i över tre år, vilket jag är dem mycket tacksam för.

Min attityd till livet har till sist blivit en religiös, personlig naturalism. Detta är ett sätt att leva, en integration av rationellt förnuft och känslor. En religiös naturalists livserfarenhet bör förstås inom naturalismens ram såsom en existentiell, emotionell relation till Livet självt, inte till någon imaginär gud.

Min naturalism utgår från den objektiva verkligheten, men uttrycker sig med sekulära ord som att jag har ett förhållande till Livet självt som Den Andre. Men jag räknar inte med något övernaturligt, utan endast med den naturliga världen, så som denna beskrivs av naturvetenskapen.

Biologen Ursula Goodenough talar om hur underbar naturen är, och hon känner vördnad inför naturen, ser den som en inspiration till andlighet.

Richard Dawkins, en välkänd militant sekularist säger:

"Det finns moderna vetenskapare vars ord låter religiösa men vars uppfattningar, vid närmare undersökning, visar sig vara identiska med åsikterna hos andra vetenskapare, som betecknar sig som ateister. Utifrån en normal förståelse av engelska språket är Ursula Goodenough inte mer religiös än jag. Med andra ateistiska vetenskapare delar hon en känsla av vördnad inför universums storslagenhet och livets utomordentliga komplexitet. .../ Om det är religion, då är jag en djupt religiös man. Men det är det inte. Jag är inte troende. Såvitt jag kan se, är mitt 'ateistiska' synsätt identiskt med Ursulas 'religiösa' sätt att se. En av oss missbrukar engelska språket, och jag tror inte att det är jag."

Foto: Molly Jones

Vi personliga naturalister vördar och prisar Universum som varats totalitet, det förgångna, det nuvarande och framtiden. Det är självorganiserande, i ständig utveckling i en obegränsad mångfald. Dess övervåldigande kraft, skönhet och djupa mysterium framtvingar den djupaste mänskliga vördnad och förundran.

Jag säger ja till Livet som en Personlig Vän. Jag är nära Martin Buber i det jag talar i jag-du-termer, när jag vänder mig till Universum, Varat självt, Livet som den levande närvaro som jag har en djup relation till. Livet framstår som en "vän" som finns utom och inom oss alla.

Mitt sätt att förhålla mig till Livet är helt och hållet inom en vetenskaplig, naturalistisk tankevärld. Jag förstår livet på ett reduktionistiskt sätt. Men jag reducerar inte Allt det som Är till sina delar, utan jag ser Livet som det Är som en framsprungna verklighet som är värd min vördnad. Det som jag kallar "Gud" är en levande verklighet inom naturalismens ram.

Jag menar att världsalltet i princip kan förklaras med den vetenskapliga metoden. Jag tror inte på någon övernaturlig gudomlighet.

Detta skall inte förväxlas med andra tolkningar av Universum som ser världen som ett andligt väsen. Såvitt jag förstår är Universum ingenting medvetet eller personligt. Det är vår relation till "Allt som Är" som blir en personlig relation.

Hemsida:
http://hem.fyrstorg.com/bernt_rostrom/index.html

"Avsaknad av goda nära relationer och ett välfungerande socialt nätverk medför ökad risk för att drabbas av svåra sjukdomar och tidig död."

Töres Theorell och Kristina Orth-Gomér, Statens Institut för psykosocial miljömedicin.

Du är innerligt välkommen till möten som bejakar livsglädjen och stöder medmänniskan. Viktiga samtal om kärleken till livet. Våra möten bör utformas så att de stöder vår personliga hälsa och vår gemensamma utveckling till att växa som medmänniskor.

Samvaron inom Personlig Naturalism vill ge möjlighet till en gemenskap som bejakar den relation vi har till verkligheten utan att tillskriva denna vad som rimligen är uttryck för övertro. Samvarons möten är andaktsstunder med innerliga samtal, som sker i förtroendefull anda av begrundande meditativ eftertanke, och själva mötet är därför ej till för debatt. Frågor kan ställas före mötet men samvaron är till för oss som längtar efter att i en gemensam begrundan av Verkligheten dela med andra den förundran och tacksamhet vi känner inför Livet självt. Tillsammans utformar vi ritualer och danser och ingår i den tradition som vill tacka "Livet".

Bernt Roström, 08-749 29 98

"I naturen får vi våra andliga upplevelser /.../ helhet i tillvaron."

A. Jeffner

"Naturen genomströmmas av en kraft."
"Naturen är det nya namnet på Gud."

C.R. Bråkenhjelm och N. Uddenberg citerar intervjuade. Undersökning våren 1997.

"För in naturen i kyrkan."
Ekosofen Jan Danielsson

"Humanismen är en filosofi av glädje, personligt förverkligande och emotionell frigörelse. Det är en filosofi som kan ge sinnesfrid och självbehärskning."

Fred Edwards

Kerstin Stina Carlsson:

Religionerna kan mötas i mystiken

All äkta religion tar sin början i den mystika upplevelsen, vare sig den tillhör Jesus, Buddha, Muhammed eller Upanishadernas siare och profeter.

WILLIAM JOHNSTON

Stockholmsbesök

I september 2002 gästades Stockholm av William Johnston, en betydande andlig vägledare – jesuitpater, författare och visionär. Han lever och verkar i Japan. Sökarens läsare har tidigare stiftat bekantskap med honom, eftersom hans namn och hans bok "Se med kärlekens öga" har varit aktuella i ett par tidigare artiklar. Boken är en av flera källor till inspiration för min framställning här.

Vad är äkta religion?

Som man kan förstå av det inledande citatet är Johnston liksom så många andra övertygad om att all äkta religion börjar med en mystik erfarenhet. Alla stora teologer har därför varit mystiker – det har däremot deras lärjungar sällan varit, och därför har den personliga erfarenheten så ofta förvandlats till abstrakta spekulationer och teologin blivit akademisk och ofta svårförståelig.

Definitionssvårigheter

I inledningskapitlet skriver Johnston om svårigheten att definiera mystik, och han förmodar att om man skulle försöka räkna upp alla definitioner, skulle man säkert lätt kunna hitta över femtio sådana (1). Han anser dock att fenomenet mystik är universellt och en djupt mänsklig erfarenhet som återfinns i alla kulturer och alla tider. Han menar vidare att mystiken inte är diskur-

siv, dvs det kan inte bli fråga om att tänka eller diskutera sig fram till en mystik åskådning eller att logiskt bevisa någonting, utan i stället att försöka överskrida allt tänkande och gå in i vad som betecknas som ett förändrat medvetandetillstånd. Man vet inte genom klara bilder och tankar och inte heller med kroppens ögon, utan man vet bara att man vet.

"Bara för att en larv slutar som en vacker fjäril så är den ändå bara en varelse i denna värld och bär fortfarande på alla dess brister.

Någonstans längst bak i vårt sinne lurar illusionen att föreningen med Gud innebär att vi är lite mer gudomliga än mänskliga, lite mer ovanliga än vi faktiskt är."

BERNADETTE ROBERTS

Är mystikerna trovärdiga kunskapskällor?

Eftersom vi lever i en så utpräglat rationell kultur, är det lätt att förstå att mystiken inte vinner tilltro som en trovärdig källa till kunskap. Och i och med att den inte vinner tilltro, rasar egentligen fundamentet samman för de religioner som inte erkänner den mystika erfarenheten som grund. Dit hör utan tvekan vår svenska kyrka som

i sina försök att gömma undan mystiken och förlita sig på för nutidens människor icke trovärdiga dogmer, alltmer förlorar mark. Och ändå var ju Jesus Kristus en stor mystiker, kanske den största. Om man inte tolkar nya testamentet enbart bokstavligt, ges tydliga exempel på Jesu inre resa, vilken kulminerar i korsfästelsen, som också kan vara en bild för egots död och inte personlighetens död. Det är efter denna händelse som Jesus börjar kallas Kristus. Det är egentligen en titel och står för ett annat medvetandetillstånd, som vi alla en dag kommer att uppnå, eftersom det är ett resultat av människans evolution. En dag i en framtida inkarnation blir vi alla Kristusar.

Tidiga stora personligheter med en sådan medvetenhet är Lao Tzu, Buddha, Jesus själv, Muhammed m. fl. Nutida mystiker är Gandhi, Martin Luther King, Moder Theresa och Bill Wilson (2).

Egofokuseringens död

Det är alltså nödvändigt att så många som möjligt så snabbt som möjligt inser att vi alla är på väg mot en sådan medvetenhet och att vi kan hjälpa den på vägen genom att, precis som det står på templet i Delphi, lära känna oss själva eller ännu hellre lära känna vårt Själv, dvs att vi alla inom oss har en del av Gudomligheten. Det arbetet

kan liknas vid att vi tar bort lager på lager från en lök tills vi slutligen bara har den innersta kärnan kvar. Den är vårt sanna Själv. När vi kommit så långt, förstår vi att vi inte är åtskilda från vår Gudomliga källa eller från varandra och därmed inte heller från den övriga Skapelsen. Allt hör samman. Allt är en enhet. Därmed är det dags för vår egen "korsfästelse". Vi låter våra egna egon dö, dvs vi har inte längre enbart fokus på oss själva och våra närmaste.

Jag har vid tidigare tillfällen citerat Einstein, och ett av citaten (3) tycker jag passar bra även i detta sammanhang, så här kommer det en gång till.

"En mänsklig varelse är en del av den helhet som kallas Universum, en del som är begränsad i tid och rum. Denna varelse upplever sig själv, sina tankar och känslor som något skilt från resten, ett slags villa. Denna villa är ett fängelse för oss, som begränsar oss till våra personliga önskningar och tillgivenhet för några få personer i vår närhet. Vår uppgift måste bli att befria oss från detta fängelse genom att vidga vår cirkel av medkännande till att omfatta alla levande varelser och hela naturen i dess skönhet."

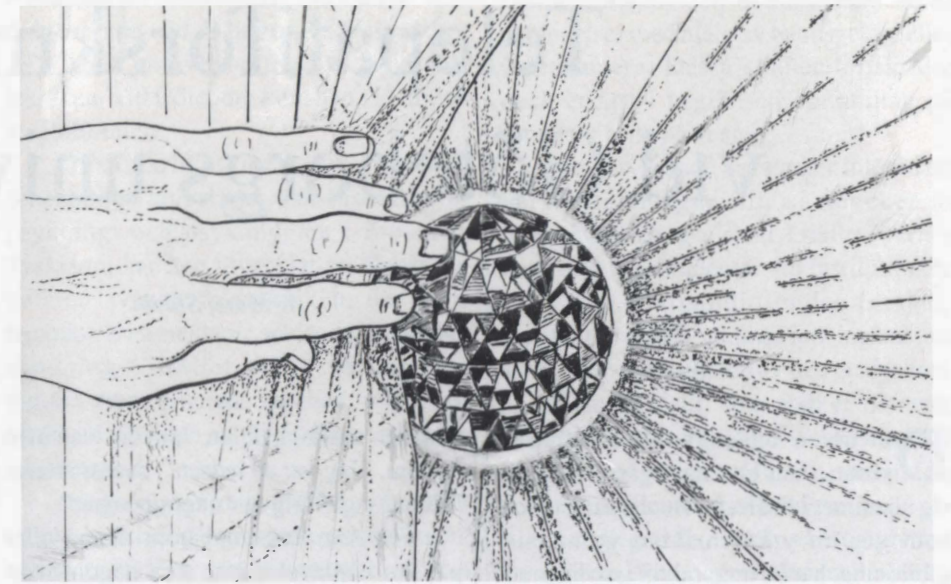
Med orden "Vår uppgift måste bli att befria oss från detta fängelse", tror jag att Einstein menar precis samma sak som jag gör när jag liknar oss vid en lök som behöver befrias från diverse lager. De lagren kan t.ex. bestå av förutfattade meningar och fördomar. Först när vi befriat oss från detta fängelse "kan vi vidga vår cirkel av medkännande", dvs när vi inte längre fokuserar på vårt ego flyttas fokuseringen helt automatiskt även utanför vår närmaste sfär, vår egocentricitet "dör" och vår medkänsla vidgas.

Det vore alltså tacknämligt om vi människor gjorde en egen insats för att hjälpa Kristusmedvetenheten på väg.

Carl Gustav Jung om livets två faser

Carl Gustav Jung ser det så att vi kan dela in vårt liv i två faser.

Första fasen ägnar vi åt yttre företeelser som att bilda familj, göra karriär och samla pengar och ägodelar. Andra fasen av livet menar han att vi borde ägna åt vårt inre liv. Ett bra sätt för att lättare kunna förstå det inre sökandets väg skulle kunna vara att se bilden av en labyrint framför sig. När vi börjar ägna oss åt vårt inre är det som om vi gav oss av på en vandring mot mittpunkten i en labyrint. Det finns många valmöjligheter under vandringen och vi kan komma

Teckning: Charles Adkinson

vilse, men om vi inte ger upp kommer vi slutligen fram till vår innersta punkt, dvs vårt sanna Själv. Då är det dags att söka sig tillbaka ut i världen igen och då med en medkänsla inte bara fokuserad på våra närmaste utan en medkänsla som "omfattar alla levande varelser och hela naturen i sin skönhet".

Nu är det inte så att egot är något dåligt. Det är absolut nödvändigt att vi har ett hyfsat starkt ego under den första halvan av våra liv annars klarar vi oss dåligt i vår konkurrensinriktade värld. De flesta av våra tillkortakommanden och besvärigheter under den tiden härrör ofta från ett dåligt självförtroende.

Medelåldersfällan

När vi nått mogen ålder, känner vi ofta ett sorts otillfredsställelse med vad vi uppnått i den yttre världen. Många byter jobb eller partner eller bostadsort och hoppas därmed att allt ska kännas okej igen. Men så är sällan fallet, för det vi egentligen upplever och som känns som otillfredsställelse är en kallelse från Gudomligheten som vill att vi ska komma "hem", dvs upptäcka vår tillhörighet till Universum eller Gud eller den Store Anden eller vad vi nu vill kalla Gudomligheten. Ett favoritnamn, som jag själv använde under en lång tid var DSO, som stod för Den Stora Ordningen. Nu har jag emellertid vant mig vid att använda ordet Gud.

I en intressant artikel i Svenska Dagbladet söndagen den 27 oktober, 2002, skrev ärkebiskopen K G Hammar att när vi får frågan om vi tror på Gud, kunde vi ställa motfrågan "Vilken bild av Gud menar du?" för

Gud är ju inte möjlig att beskriva med ord. Det blir alltid otillräckligt. Däremot finns ju många ganska tillfredsställande metaforiska förklaringar.

Fem steg på den inre resan

I de flesta heliga traditioner erkänns kallelsen som det första steget av fem på vägen mot den innersta punkten i labyrinten och tillbaka igen till området utanför.

Sri Ramakrishna har sagt: "Du hör bruset från havet på avstånd. Genom att följa bruset kan du nå havet. Så länge som det hörs ett brus måste havet finnas." Bruset är alltså ofta det sätt som gudomligheten kallar på oss.

Det andra steget på vår inre resa är sökandet. Det är då vi söker oss fram i labyrinten.

Tredje steget är kampen, och det är när vi börjar närma oss Självets med stort S, för då ställs vi inför en hel del utmaningar.

Fjärde steget är genombrottet, och det är när vi slutligen fått kontakt med vårt sanna jag eller Självets.

Slutligen det femte steget, återkomsten, och det är, när vi hittat ut ur labyrinten och befinner oss i den vanliga världen igen.

Fotnoter:

1. Se Sökaren nr 3, 2001, artikeln "Fler sanningar om begreppet mystik" eller samma artikel på Sökarens hemsida.
2. Grundaren av A.A., Anonyma Alkoholister.
3. Se Sökaren nr 4, 2001, artikeln "Det här med andlighet."

Telepatiforskning vid Göteborgs universitet

Av Matej Slavik

Det är en onsdagkväll för fem år sedan. Ann Forslund går och lägger sig i hemmet i Frillesås. Hennes äldste son, som går en yrkesinriktad gymnasieutbildning, har lärlingpraktik i närliggande Göteborg under veckorna och bor då hos sin flickvän. Mor och son har alltid stått varandra nära. Just när Ann håller på att – som hon säger – ”tona bort” i gränslandet mellan sömn och vakenhet, upplever hon en stark sorgsen känsla. Sedan dyker sonens ansikte upp för hennes inre syn. Hon hör sonens röst tydligt i tankarna:

Ann Forslund

”Det är då sjutton att jag inte har några pengar. Jag vill ju så gärna köpa Anna något fint.” Orden övergår i mummel. Ansiktet och känslan tonar bort. Ann Forslund somnar.

Följande helg är sonen och hans flickvän hemma i Frillesås på besök. Mor och son skalar potatis tillsammans. Ann kan inte låta bli att fråga vad han gjorde

den där onsdagkvällen, hur det var med honom. ”Jag var så ledsen”, svarar sonen, ”för att jag aldrig har några pengar.”

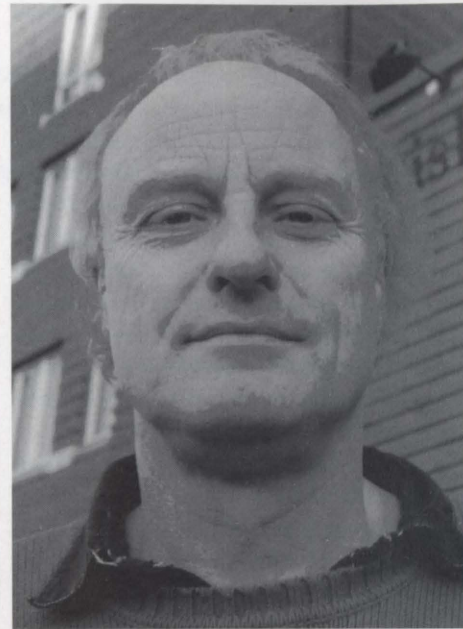
För Ann Forslund kom denna telepatiska upplevelse inte som någon överraskning.

– Jag tog det som ett tecken på att jag äntligen hade öppnat mig för att tankeöverföring finns, säger hon.

Hon har alltid varit intresserad av det paranormala – ”sagor” som hon säger. Men det hon tror hade avgörande betydelse för hennes telepatiska upplevelse var en meditationskurs som hon gick en tid innan. Hon tror att den gjorde henne känsligare för paranormala krafter.

Docent Adrian Parker vid Psykologiska institutionen, Göteborgs universitet, har forskat om telepati i flera år. Hans metod för att få telepatin att fungera i kontrollerade experiment är den så kallade ganzfeldtekniken. Det är en metod som introducerades för vanlig psykologi av Charles Tart men som Parker sedan har varit med om att utveckla vidare inom parapsykologin. Ganzfeldtekniken framskapar just det avslappnade, receptiva tillstånd som Ann Forslund beskriver.

Den ena av försökspersonerna, ”sändaren”, får titta på en serie filmsekvenser som skapar starka känsloreaktioner. Samtidigt isoleras den andra försökspersonen, ”mottagaren”, i ett annat rum. Med halverade pingpongballar för ögonen, i skenet från en röd lampa och med ett monotont ljud i öronen, ska mottagaren falla in i ett tillstånd liknande det som man befinner sig i när man håller på att somna. Mottagaren får sedan beskriva de bilder som dyker upp i medvetandet. Syftet är att kunna demonstrera att intrycken från filmen

Adrian Parker

förmedlas från sändaren till mottagaren, alltså telepati.

Om endast slumpen får verka, så beskriver mottagaren högst en av fyra filmer rätt, det vill säga 25 procent. Men av de sex undersökningar som har genomförts på institutionen sedan 1996, har fem haft en träfffrekvens kring 35–40 procent. En bra bit över det rena slumpresultatet alltså, men enligt Adrian Parker inte tillräckligt för att man skall kunna demonstrera att telepati verkligen existerar.

– Om vi skulle få 50 procents träfffrekvens, kan vi säga att vi har upptäckt något nytt, säger han. Man måste få en markant effekt. Då kan det inte betraktas som en statistisk avvikelse längre.

Ett sådant tydligt resultat skulle kunna peka ut sambandet med ett visst mentalt tillstånd och göra att man kan åstadkomma samma telepatiska effekt varje gång experimentet genomförs. Idag är det dock

problematiskt att vetenskapligt demonstrera telepatins existens, eftersom forskningen inte har någon teori.

– Svårigheten ligger i att man bara har försökspersonernas egna förklaringar att räkna med, säger Adrian Parker. Men det blir ingen vetenskap förrän man har kontroll på fenomenet och kan säga något positivt om dess egenskaper. Kanske blir det aldrig en vetenskap som andra. Fenomenet telepati är, kan man säga, *elusive* – svårångat.

Ett intressant förhållande i sammanhanget är att de försökspersoner som trodde att telepatin fungerar också lyckades bäst i experimenten. Enligt Parker är detta fenomen allmänt förekommande inom psykologin.

– En positiv inställning är viktig för att man ska komma åt sina inre resurser, säger han.

Mycket är också beroende av försöksledaren. Seriösa forskare ska vara skeptiska. Denna skepsis har dock inom parapsykologin nått en sådan nivå att den påtagligt hämmar arbetet. Omvärldens misstro och den egna rädslan för att tolka in mening där det inte finns någon, tvingar enligt Parker fram en extremt självkritisk hållning hos forskarna. Den gör att det mesta jobbet handlar om att försöka utesluta olika felkällor istället för att dra slutsatser och försöka upptäcka något nytt om fenomenet.

– Det blir en ”everlasting story” att göra det vattentätt, säger han. Vi har blivit experter på att vara skeptiska.

För fyra år sedan deltog Adrian Parker själv i ett telepatiskt experiment med ganzfeldtekniken vid Psykologiska institutionen i Göteborg. I detta försök prickade han rätt på alla fyra filmerna, i rätt ordning. Detta händer bara en gång av 24, om slumpen får verka.

– Jag trodde att min försöksledare hade fuskat när hon presenterade resultatet, skrattar Parker, men allting fanns ju dokumenterat.

Han är samtidigt noga med att framhålla att han som forskare inom detta område ändå måste bevara en kritisk inställning.

Parkers intresse för parapsykologiska fenomen går långt tillbaka i tiden. Hans mor ansågs vara synsk, men hon gick bort när Adrian var så ung att han inte kunnat ta del av hennes erfarenheter. Det som väckte hans intresse på allvar var skrifter av den experimentella parapsykologins

grundare, J B Rhine (1895–1980). Parker besökte honom och smittades av hans entusiasm för detta forskningsområde. Han doktorerade vid Edinburghs universitet 1977 med en avhandling om ganzfeldtekniken. Till Göteborg kom han vid mitten av 1980-talet.

I samarbete med forskare vid Stockholms universitet och Institutet för psykologi och psykohygien i Freiburg, Tyskland, har han utvecklat en förbättrad version av ganzfeldtekniken, där mottagarens kommentarer spelas in vid själva sändningstillfället och synkroniseras digitalt med filmernas innehåll, vilket gör att försöksledaren mer exakt kan analysera resultatet.

Forskningen vid institutionen är också delvis inriktad på spontana psi-fenomen, alltså tillfällen när parapsykologiska fenomen uppträder utanför ramarna för kontrollerade experiment. Man försöker hitta försökspersoner med speciell psykisk begåvning, ”medier”, eller personer vars

blotta närhet kan få möbler att flytta på sig, dörrar att slå och liknande (poltergeistfall) och dokumentera deras upplevelser med hjälp av bandspelare eller videokamera. Dessa studier fortskrider dock endast i begränsad omfattning på grund av brist på anslag.

För närvarande har Parker inte tid att personligen ägna sig så mycket åt forskningen kring telepati. I stället överläts detta arbete åt studenter vid institutionen.

En telepatistudie under forskarassistent Anneli Gouldings ledning har just avslutats och resultaten av den analyseras.

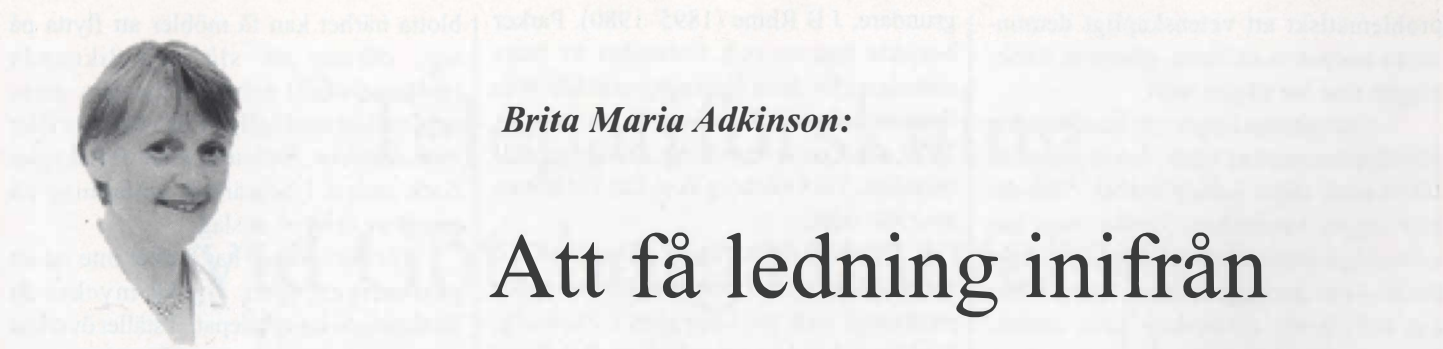
Nästa projekt, som Parker planerar tillsammans med Joakim Westerlund vid Stockholms universitet, ska undersöka tvillingars telepatiska förmåga.

Att telepati finns är än så länge endast en arbetshypotes, men Adrian Parker är övertygad om att forskarna, med tillräckliga anslag, i framtiden ska kunna nå ett definitivt genombrott. Då kommer telepatin att vara ett erkänt faktum.

En försöksperson är ”mottagare” i ett parapsykologiskt ganzfeldexperiment. Halverade pingpongballar för ögonen stänger ute synintryck, och i hörlurarna hörs ett monotont ljud. Det skapar ett passivt, avspänt sinnestillstånd som är fördelaktigt för att motta telepatiska intryck. Den som ”sänder” intrycken ser på olika filmsekvenser, som berör honom emotionellt. Metoden har varit framgångsrik för flera forskare och räknas till det mest lovande inom parapsykologin.

Hemsida: <http://psi-sweden.org/artiklar/ganzfeld.html>

Brita Maria Adkinson:

Att få ledning inifrån

Finns Gud utanför eller inuti oss?

En av de stora villfarelser som orsakar oss människor problem, är idén att Gud finns utanför oss, separat från vårt eget medvetande och vårt eget väsen.

Under långa tider har vi betraktat Gud som ett slags auktoritet, en direktör, som bestämmer allt, kräver blind lydnad och straffar dem som inte lyder.

En fundamental ingrediens i den nya andliga frihet som vi nu kan uppleva, är att det vi kallar Gud är en kraft som finns inom oss själva. För att få tillgång till andlig vägledning och inspiration behöver vi inte gå till någon utomstående person, till exempel en präst, en indisk guru eller en person som kanaliserar budskap från högre verklighetsplan. Vi kan få den ledning och insikt som vi behöver, direkt, inifrån oss själva.

- Det gamla tänkesättet: Gud finns utanför och ovanför oss.
- Det nya tänkesättet: Gud finns som en del av vårt eget jag.

Det är en mycket viktig skillnad mellan traditionella kristna tankar och de nya idéer som nu blomstrar och som många under 70- och 80-talet gärna avfärdat som "New Age-kultur". Men dessa tankegångar har inte låtit sig avfärdas. Visst har det funnits mycket konstigheter inom New Age-rörelsen. Mycket av detta har just att göra med vår vana att tro att det finns någon högre auktoritet som ska bestämma över oss. Den auktoritet som vi gett vår traditionella Gud, överflyttade vi helt enkelt på en ny förmedlare av budskap och information – en tibetansk buddhistmunk, en person med förmåga att hela, en klärvoajant kvinna, som sade sig kanalisera Jesus, eller Saint Germain.

Min uppfattning är att vi nu står inför möjligheten att utveckla ett balanserat, hälsosamt förhållande till den inre kraft som ger oss ande och liv – låt oss kalla den Gudskraften.

Alla människor, djur och växter har livskraft inom sig, en kraft som innerst inne är gudomlig, en del av Guds ande. Denna kraft är helt naturlig. Vi kan aktivera den och använda den i vårt dagliga liv. Det är en "högre" kraft, eftersom den verkar utifrån högre frekvenser. Kvantfysiken ger utmärkta inblickar i hur universum hålls ihop av denna allestädes närvarande intelligent kraft. För dig som är intresserad av att ta reda på hur kvantfysiken hjälper oss att förstå universums krafter och vår egen inre kraft, rekommenderar jag boken "Ledarskap och den moderna naturvetenskapen" av Margaret Wheatley, utgiven på svenska av bokförlaget Brainbooks.

Men som vi alla vet, för att framföra ett bilfordon behöver vi inte veta hur en bilmotor är sammansatt eller vilka principer som får den att fungera. Det räcker med att vi lär oss hantera ratt och pedaler, utan att ha en aning om hur det ser ut under golvet där pedalerna finns eller vad som egentligen händer innanför stället där raten sitter.

På samma sätt kan vi träna upp vår skicklighet i att låta Guds kraft verka för oss och genom oss, utan att vi egentligen vet exakt hur det fungerar.

Vad innebär det att få ledning inifrån? Och hur gör man för att få det att fungera? Hur får man ett meddelande om vad man ska göra, inifrån sin egen visdom? – den visdom som är länkad till gudsmedvetandet inom oss. Dessa frågor har sysselsatt mig under många år, och jag är säker på att du som läser detta också har provat olika sätt att få kontakt med din egen inneboende visdom.

Efter min mans död år 1999 blev jag verkligen motiverad att utveckla mitt lyssnande inåt. Jag kände att jag absolut måste få veta vart han tog vägen. Det ledde mig till att på allvar experimentera med meditation. Jag fick resultat. Jag kom i kontakt med min man Charles, och det ledde till att jag också fick kontakt med, och inblick

i, en hel ny värld – ett experiment som jag nu fortsätter med och har roligt med!

Om du har svårt att tänka dig att en inre värld existerar så kan du ju sluta läsa här. Om du är villig att arbeta utifrån antagandet att det finns en värld bortom den fysiska dimensionen, så kan du fortsätta att läsa.

Här vill jag ge några praktiska tips – några olika sätt du kan prova för att få kontakt med den inre källa till visdom som finns inom dig, och dra nytta av den i ditt dagliga liv.

Aktivera din egen Gudskraft

Sätt dig någonstans på en lugn plats. Jag rekommenderar att du börjar med en enkel bön, där du ber att din kommunikation ska leda dig enbart till insikter och information som kommer från ett rent och högt plan och från den allra högsta nivå av Gudsmedvetande. Därigenom slipper du förhoppningsvis trassel med väsen på astrala plan, som till exempel icke-fysiska, olyckliga, vilsna själar som kan leda dig vilse.

Ställ en klar och tydlig fråga. En klar fråga kan leda till ett klart svar.

Exempel:

Ska jag säga ja till den här resan?

Ska jag köpa den här cykeln som min granne vill sälja?

Var det någonting jag sa som upprörde min pappa?

Det finns kanske frågor som bör följa den första frågan du ställer:

Kanske jag ska skjuta upp resan, och fara efter jul istället?

Är det bättre om jag köper en helt ny cykel?

Ska jag ta mig samman och be pappa om ursäkt?

Sitt stilla. Ta några djupa andetag. Om du tror att det behövs, gör en liten enkel ceremoni för att rena tankarna och sinnet. Prova ett av dessa tre sätt, eller hitta på ditt eget sätt.

1. Visualisera rent klart vatten som spolar igenom ditt huvud och rensar ut alla tankar som inte behövs just nu, och spolar igenom hela din kropp, alla aspekter av din "eteriska" kropp och din aura.

2. Visualisera en vit virvelvind som blåser allting rent i huvudet, i hela kroppen, din eteriska kropp, och din aura.

3. Visualisera en violett flamma som på samma sätt renar allt inom dig.

När du har rensat ut alla tankar och känslor som just nu är onödiga, föreställ dig att ditt sinne är rent och öppet. Ställ din fråga. Be att Gud ska ge dig klarhet. Bli sedan stilla i ditt sinne. Bli absolut stilla. Om du tänker dig att du sitter på en sten ute i naturen och plötsligt hör ett försiktigt prassel i en buske intill dig, då håller du andan ett ögonblick och lyssnar mycket intensivt. Så intensivt kan du lyssna till den visdom som finns inom dig.

● Föreställ dig att "Gud" ger dig ett svar och ansträng dig att uppfatta svaret. Se Gud som en del av dig själv, ditt eget "högre" jag. Var öppen för att Gud inte talar till dig genom ord, utan sänder tankar till dig, ljudlöst, rakt in i ditt medvetande. Utgå från att det är lätt och naturligt för dig att uppfatta dessa meddelanden, inte i ord, utan med din intuition.

● Om du fortfarande upplever att du inte "får" någon ledning alls, prova plan B: Ställ din fråga. Tänk sedan ut hur "Gud" skulle svara på frågan om Gud talade till dig. Viska svaret till dig själv, eller säg svaret högt till dig själv.

● Plan C: Tänk ut hur "Gud" skulle svara, och skriv ned svaret. Det hindrar att du saboterar dig själv genom att hastigt glömma det du sagt eller tänkt.

● Avläs verkligheten runt omkring dig: Om du aktivt ber att få ett tecken, så formar universum ett svar på din fråga: Ett visset löv som virvlar förbi kan betyda "Detta problem kommer att förminska och vissna bort." En kvinna med barnvagn som just kommer runt gathörnet och ler mot dig kan betyda: "Vänd dig till din familj, där finns stöd." Om någon kommer fram och ger dig frukt just när du bett om ett tecken, kan det betyda: "Dina ansträngningar kommer att bära frukt."

Du behöver inte oroa dig för att sva-

ret kan vara "fel". Om du dagen efter upplever att svaret känns fel, kan du bara ge dig själv tillstånd att ignorera det. Du har rätt att fatta vilka beslut du vill. Du har rätt att ändra dig. Det viktiga är att man börjar öva sig i att få ledning inifrån sig själv. Övning ger färdighet. Att kommunicera med sitt eget inre, "högre" medvetande kan utvecklas till ett behändigt verktyg. Prova att öva lite varje dag, och skriv ned alla svar som du "får" eller ger dig själv.

Ytterligare en metod att dyka in i ditt eget inre är att sätta dig ned och säga: Om Gud skulle skriva ett brev till mig just nu, vad skulle han / hon säga till mig? Skriv ett brev från Gud till dig själv. Du kommer att bli förvånad över hur förnuftigt och klokt brevet är, och över de idéer och lösningar som presenteras.

Nu protesterar du kanske: Men man kan väl inte leka Gud och sitta och fantisera ihop svar?

Jo, just det. Det sägs att det vi kallar Gud är en skapande kraft som finns överallt inom oss och runtomkring oss. Som individer är vi hela tiden länkade till denna Gudskraft, och genom att använda vårt sinne och våra tankar till att "hitta på" vad Gud skulle säga till oss, ger vi denna kraft tillfälle att verka i oss och genom oss. Naturligtvis kan de insikter vi ger oss själva bli färgade av vår personlighet och vår kulturella bakgrund. Men det ska inte hindra oss från att öva upp vår intuition.

Inom mig har jag den skapande kraften. I Bibeln sägs det att människan skapades till Guds avbild. Bibeln säger också att Jesus sa: "Ni kommer att kunna utträtta allt det jag nu utträttat, och mer än så."

Om du ännu inte har utforskat din skaparkraft, så börja idag! Det är spännande!

Kan vi få råd av änglar och mästare på inre plan?

Om vi utgår från att universum är fyllt av intelligent liv, kan vi räkna med att det finns väsen på andra plan, andra våglängder. Vi har många olika namn för att beteckna sådana väsen:

- Änglar och ärkeänglar.
- Skyddsänglar.
- Uppståndna mästare, dvs väsen som i mänsklig kropp fullbordat en jordisk utvecklingscykel.
- Anhöriga och andra som "gått över" till ett icke-fysiskt plan, en annan frekvens.
- Väsen knutna till naturen, såsom älvor, devor, vättar.

Bara för att en människa har över-

gått till ett annat stadium av liv, blir hon inte automatiskt allvetande eller fylld av högre visdom. Jag vill inte heller blint lita på att naturväsen alltid kan ge visa råd till oss människor. Samtidigt vill jag gärna lyssna till råd och information från väsen som har tillgång till information och visdom bortom min egen horisont.

Jag antar att änglar och uppståndna mästare hör till dem som kan ge oss människor vägledning, och jag förhåller mig öppen till deras rådgivning. Dock känns det väsentligt för mig att se dem som vänner. De är kompisar. De innehar en vägledande, rådgivande roll, men de kan inte bestämma över oss eller kommendera oss att göra så eller så. Jag blir misstänksam när människor säger att en ängel, mästare eller guru har sagt att vi måste göra det eller det. Vi har fri vilja, och med fri vilja följer också att vi är ansvariga för våra egna handlingar och får ta ansvar för våra beslut. Det går inte att urskulda sig med att säga: "Det var Guds ledning att jag skulle göra det så jag blev tvungen att göra det fastän jag inte ville." Nix. Det du gör, det gör du av egen fri vilja.

Låt mig avsluta med en liten sann historia. Min väninna Chantal hade bott i Findhorn, i Skottland, i ett par år. Hon funderade på att flytta till Devon i England, därför att hennes två döttrar bodde där. Men hon hade svårt att bestämma sig. Efter en bilresa till Frankrike var hon på väg tillbaka till Storbritannien. Då hon satt i bilköen till färjan som skulle föra henne över engelska kanalen, blev hon medveten om att hon nu stod inför ett val. Hon sa högt: Gud, nu måste du hjälpa mig att fatta beslut! Var ska jag bosätta mig för att få frid inom mig?

Ett par ögonblick senare började bilköen näst intill röra på sig. En stor vit lastbil satte igång, och for sakta förbi Chantals lilla bil. När lastbilen var jämsides med hennes bil, fick hon se att det stod skrivet med stora bokstäver på lastbilens sida: "YOU WILL FIND IT IN DEVON – Du kommer att finna det i Devon."

Chantal blev jätteglad – nu hade hon fått det svar hon väntat på. Ett par månader senare köpte hon ett hus i Devon och flyttade dit, och enligt hennes egen utsago har hon aldrig ångrat sig. Döttrarna kom ofta och hälsade på hos henne, och hon kom på god fot igen med sin före detta man. Så det gäller att ha ögon och öron öppna när man har bett att få veta något, och passa upp så att man uppfattar det svar som ges.

Marianne Ekenbjörn:

Är mystiken inomsjälslig?

Antoon Geels är professor i religionspsykologi vid Lunds universitet. Hans doktorsavhandling 1980 handlade om den svenske mystikern Hjalmar Ekström. Han har gett ut ett tiotal böcker om bland annat judisk, muslimsk och kristen mystik och är aktuell med mystikboken "Berusad av Gud".

"...Ljusvågorna tycktes röra sig oerhört snabbt i någon sorts spiralform inne i granbarret, som dock hela tiden behöll sin form och karaktär av grannbarr (...) Snart var hela skogen ett enda hav av samma levande ljus, *levande* på ett sätt mot vilket vanligt jordiskt liv ter sig nästan livlöst. Själv hade jag också blivit en ljusgestalt, jag såg på mina händer som kunde gripa om den brinnande granens kvistar, mina händer var av samma genomskinliga ljus. Hela skapelsen vibrerade av dessa oerhört snabba ljusvågor, där man tydligt kunde urskilja varje enskild ljusstråle, *se den fungera*". (En upplevelse berättad av Ruth Dahlén och återgiven i Antoon Geels bok *Att möta Gud i kaos*, Norstedts förlag, 1991, kapitlet *Att uppleva Gud i naturen*.)

Religiösa visioner

Antoon Geels, professor i religionspsykologi i Lund, har forskat om gudsuppenbarelser i Sverige i vår tid. Det började med en annons i två sydsvenska tidningar. Han frågade: "Har du sett eller hört Jesus, eller andra religiösa gestalter?" Annonsen fick ett stort gensvar, och av mängden brev som strömmade in stod det klart att många helt vanliga människor har mött en kärleksfull ljusvarelse, haft ljusuppenbarelser eller syn- och hörsel förnimmelser av Jesus eller änglar. Dessa berättelser finns återgivna i boken *"Förvandlade ögonblick. Gudsuppenbarelser i vår tid"*, Norma 2001.

Visionen har i de flesta fall lett till en plötslig omvändelse och ett andligt mognande, i några fall även botat långvariga sjukdomar. Man vittnar om närvaron av en högre vägledande princip, av eld, värme och ljus eller uppgående i naturen, där man ingår i en helhet samtidigt som den egna betydelsen är liten.

Har man en ljus- eller tunnelupplevelse, måste den infogas i en tolkningsram som man känner till, säger Antoon Geels, som ser visionen som ett uttryck för en speciell funktion inom personligheten – den att skapa ordning. Jesus kan då vara en symbolisk representation.

Men de forskare som avfärdar "mystiska" uppenbarelser med enbart fysiska förklaringar, som att tunnel- och ljusupplevelsen i visionen har frammanats av syrebrist eller att det finns bra piller för att ta bort symtomen, får inte oreserverat medhåll av Geels.

– Det påminner mig om vad Aldous Huxley sa om hallucinogena och religiösa erfarenheter. Ta ett piller, en genväg till Gud, så slipper du ta den långa vägen över meditation. Då var pillret en genväg till Gud. Idag vill en del forskare att man ska ta ett piller för att radera Gud ur medvetandet...

Inomsjälsliga upplevelser

Geels första utgångspunkt är att de mystiska upplevelseerna händer *inom* människan. Han utgår inte från att det finns några krafter därute, vilket inte hindrar att han har dörrarna öppna för alternativa verkligheter. Men en ensam pilot som befinner sig i en svår situation eller någon som måste ligga stilla länge efter en operation, befinner sig i en krissituation där behov av en partner som kan ge hjälp uppstår. Det är då gestalter som passar in i situationen dyker upp. Det kan vara Jesus eller någon annan gestalt, som den lots från Columbus tid som visade sig för ensamsegelaren Joshua Slocum. I en sådan situation tänker man inte att det man ser är återspeglings av det egna sinnet.

– Jag håller ibland föredrag för folk inom psykiatrin. Det är lite provocerande

att komma till dem och säga att här håller ni på med era piller och terapeutiska strategier och jag möter människor som befunnit sig i kaos, fått en gudsupplevelse och omedelbart tillfrisknat. När man tolkar ett fenomen psykologiskt, som jag gör, är det lätt att reducera det till en viss modell, men min grundsyn är att psykologin, eller någon annan vetenskap, inte alltid helt kan förklara den berättelse man konfronteras med. Medvetandet är fortfarande en gåta och precis som fysikerna brottas med materiens minsta beståndsdelar i universums slut och inte förstår vad det är för någonting, har man inom psykologin likartade problem. Ju mer vi upptäcker, desto fler gåtor uppstår.

Fascinerad av mystik

Antoon Geels kom från Holland till Sverige när han var arton år. När andra aktiverade sig politiskt -68 gick han in i en helt annan dimension av flygande tefat, parapsykologi och teosofi.

– Det var väl allt sannolikt och möjligt och roligt, säger han, men jag fick aldrig några definitiva svar.

När han sedan började läsa religionshistoria på 70-talet, drogs han omedelbart till mystiken, och trots att det gått mer än trettio år sedan dess, är fascinationen densamma.

Hur kommer det sig då att så många människor har uppenbarelser av "mystisk" karaktär? Inte är väl dessa bara upplagrade känslor i psyket som bryter igenom? Det omedvetnas inflytande?

– Det finns mycket information som vi tar till oss och registrerar på en förmedveten nivå. Déja vu-upplevelser brukar tex inom psykologin förklaras med att man vet vad som ska hända på en förmedveten

nivå. Man ska inte underskatta fantasins förmåga. Ta det här med ut ur kroppen-upplevelsen! Man ser sig själv i spegeln dagligen och kan också se sig själv i fantasin. Det tycker jag ligger närmare till hands än att medvetandet skulle vara en entitet som lämnar kroppen och tittar från taket på kroppen som ligger i sängen. Men det är mycket komplext. Det handlar hela tiden om en balans mellan vad vi tror oss veta om människan. Var går gränserna för ens vetande? Det är förstås individuellt, men någonstans finns en gräns och i vissa andra kulturer drar man den gränsen annorlunda.

Han har inte själv haft sådana upplevelser som han idag forskar om, säger

han, i alla fall inte så tydliga. Inte heller tror han att hans bakgrund har påverkat honom i någon särskild riktning.

– Inte mer än i den meningen att jag är uppvuxen i en katolsk miljö. I sjätte klass sa min lärare: "Ni ska vara tacksamma att ni är födda här, det hade kunnat gå på ett annat sätt." När jag blev äldre, tyckte jag att det var förfärligt sagt, ett slags ideologiskt övergrepp. Idag är det som fascinerar mig mest det som förenar olika kulturer, inte vad som skiljer dem. Det ska jag kanske tacka den läraren för.

På väggen i Antoon Geels arbetsrum hänger en bild av Buddha. Är han buddhist?

– Nej, det är jag inte. Buddhisternas

analyser av medvetandeprocessen stämmer rätt bra med modern kognitiv psykologi, men tillvaron är så komplex att man inte kan utgå från att en religion täcker allt. Jag har tidigare varit fascinerad av teoretisk fysik, där man också tangerar gränserna för vårt vetande, men jag tycker att mystikerna har den bästa hållningen, den bästa förklaringen och det bästa språket – och distansen. Jag är russinplockare, men jag är inte likgiltig. Jag hade inte kunnat syssla med detta i trettio år om jag varit det. Men universum är ju en gåta och man får helt enkelt bara acceptera att livet är ett mysterium.

Marianne Ekenbjörn:

Ut ur kroppen-upplevelser finns men kan de förklaras?

Göran Grip är läkare och författare och har under de senaste femton åren översatt böcker om nära döden- och tidigare liv-upplevelser. Han har träffat många människor som har berättat om sina ut ur kroppen-upplevelser, och har sammanställt en serie föreläsningar av Elisabeth Kübler-Ross till boken Death Is of Vital Importance som han även har översatt till svenska, Döden är livsviktig. Hans förhållningssätt till ut ur kroppen-upplevelsen är att inte försöka tolka eller förklara, men att vara ödmjuk inför det outgrundliga.

Om det enda man har är en hammare, ser allting ut som en spik. När man försöker tolka ett märkligt fenomen som ut ur kroppen-upplevelsen, brukar man hitta en tolkning som ligger inom ens eget kunskapsområde. Läkare tolkar det gärna som syrgasbrist i hjärnan, psykiatriker som en hallucination och psykologer som en försvarsmekanism, och då fenomenet inte har kunnat styrkas inom den vedertagna vetenskapliga forskningen – ofta för att det inte går att förklara med den kunskap vi har – har försöken till tolkningar avfärdats som pseudovetenskap (man ska ha tagit hjälp av vetenskapsliknande teorier för att ge intryck av att ens påståenden är vetenskapligt grundade).

Göran Grip försöker inte tolka eller förklara de här fenomenen, men han menar att det är lika ovetenskapligt att avvisa något bara för att det inte tycks stämma med vad man redan anser sig veta.

Mer eller mindre omedvetet blundar man för det som tycks strida mot vad man tror, eller också börjar man omtolka det så att det ska passa in. Det klassiska exemplet på en sådan omtolkning är det medeltida försöket att hantera problemet med iakttagelserna av planeternas rörelser över himlavalvet. De tycktes strida mot att jorden var universums centrum. Hypotesen, eller tron, att alla himlakroppar kretsar kring jorden försågs med hjälphypotesen att just planeterna kretsade

kring en tänkt punkt som i sin tur kretsade kring jorden i en så kallad cykloidbåge. Detta tycktes för en tid förklara planeternas sicksackbana över himlavalvet, men förfinade iakttagelser av planeternas rörelser visade att det inte stämde. Då införde man en ny hjälphypotes för att kunna bevara kristendomens påstående oemotsagt: att planeterna kretsade kring en punkt som i sin tur kretsade kring jorden. Det desperata tankebygget kollapsade i det ögonblick Galileo Galilei riktade sin nybyggda kikare mot Jupiters månar och med egna ögon såg att dessa månar kretsade kring Jupiter och inte kring jorden.

Som bekant var inte den katolska kyrkan ens då beredd att ge upp sin tro, Galilei hotades med döden om han inte slutade tala sanning och hans oenighet med den katolska kyrkan har kommit att symbolisera schismen mellan tro och kunskap. Idag tar vi inte till sådana maktmedel för att bevara vår tro på hur tillvaron ser ut, men de flesta av oss – även i våra dagar – är beredda att gå mycket långt för att slippa ändra vårt sätt att se på livet. Många av oss bemöter utsagor om påstådda ut ur kroppen-upplevelser med största skepsis. Vad är det med just detta fenomen som är så utmanande?

– Det första, säger Göran Grip, är kanske att för övrigt helt normala och psykiskt friska personer säger att deras UKU var verklig, att de upplevde att de verkligen befann sig utanför kroppen. Människor som haft drogutlösta eller psykotiska hallucinationer och som sedan får en UKU gör klar skillnad mellan sina hallucinationer och sin UKU. En psykotisk människa som ser gröna dödsstrålar från Kaknästornet är lätt att avfärda. Men människor som är psykiskt friska och välbalanserade och som ändå påstår att de varit utanför sin kropp och fått nya insikter om tillvaron, är inte lika lätta att vifta bort.

– Det andra är att en sådan upplevelse ofta i ett slag förändrar upplevarens syn på verkligheten. Utan att bli psykotisk upplever man sig ha fått en *vetenskap* om en del av tillvaron som man dittills inte känt till. Den vetenskapen brukar leda till att man ändrar på sitt liv och bygger upp en tillvaro som är mer positiv – utan att vara problemfri – och mer konstruktiv än det liv man levtt tidigare. Det tredje och mest utmanande är att vissa av de iakttagelser av den vanliga, fysiska verkligheten som man gör under sin UKU visar sig stämma med vad som verkligen hänt. En kvinna har en UKU under en nära döden-upplevelse och kan efteråt korrekt beskriva vad som utspelat sig under återupplivningen, medan hon hade hjärtstillestånd och var medvetlös. En man får en UKU under meditation, svävar hem till en vän och finner att vännen är ute i sin trädgård trots att han är sjuk och sängliggande. Ett telefonsamtal efter upplevelsen bekräftar att vännen just vid tidpunkten för mannens UKU hade känt sig piggare och gått ut i trädgården för att få lite frisk luft.

Det finns idag många sådana fall-beskrivningar och just denna tredje

egenskap hos UKUn går det inte att komma runt, säger Göran Grip, som när han först kom i kontakt med nära döden- och ut ur kroppen-upplevelsen själv reagerade med kraftig skepsis.

– Det var inte förrän minnet av min egen NDU gjorde sig påmint som jag medgav att denna upplevelse fanns trots att jag som läkare ansåg mig veta att den inte kunde finnas. Jag ändrade uppfattning på grund av vad jag själv erfarit, inte på grund av vetenskapliga fakta eller logiska resonemang. Och är man inte beredd att påstå att upplevna eller sagesmännen ljugar, så måste man medge att man står inför någonting som varken går att förklara eller bortförklara. Det är kanske därför som så många intellektuella som pratar om UKUn förtiger eller rent av förtränger att det man ser av den fysiska verkligheten under en UKU ibland stämmer till hundra procent med vad som verkligen sker.

Hans eget förhållningssätt till detta är att *inte* försöka tolka eller förklara. När man försöker förklara något som man vet för lite om, säger han, blir ens förklaring med ”obönhörlig automatik felaktig”. Till och med när man vet väldigt mycket om ett fenomen, blir förklaringen aldrig någonting annat än en approximation. Som exempel på detta nämner han Newtons *Principia* som under flera hundra år stod för en exakt beskrivning av den fysikaliska verkligheten. Tills Einstein visade att den bara var en god approximation.

– Att avstå från att för sig själv förklara är mycket svårt för många människor, åtminstone om de är vuxna. Små barn lider inte av den begränsningen. Jag tror mig ha bibehållit – eller återerövat – en del av det lilla barnets förmåga att uppfatta och uppleva verkligheten på ett omedelbart sätt och har därför inga svårigheter att ta till mig det faktum att UKUarna kan göra korrekta iakttagelser av vad som sker långt från deras fysiska kropp. Jag behöver inte ens brottas med den snärjiga frågan vad det skulle vara som lämnar kroppen. Jag tror att den frågan är felformulerad. Kanske är det så att *ingenting lämnar någonting alls*. Men hur skulle vi, snärjda i en fysisk kropp, slavar under våra föreställningar, jagad av vår prestige och våra förträngda rädslor, kunna föreställa oss att tillvaron kanske är något som vi inte kan föreställa oss?

Hemsida om utomkroppsliga upplevelser

En svensk hemsida om ut ur kroppen-upplevelser, nära döden-upplevelser och medvetna drömmar har startats. Den har namnet Soultravel, och adressen är <http://www.soultravel.nu>

Redaktören heter Torbjörn Sassersson, och han är fil. kand i naturvetenskapliga ämnen. Till sin hjälp har han Jonatan Bourque Olivegren, naturvetare och webbproducent.

Sassersson säger:

”Den utomkroppsliga upplevelsen visar oss att vi är mycket mer än våra fysiska kroppar, att vi faktiskt är något som många vill kalla själar. Denna nättidning visar hur dessa fenomen, kända sedan tusentals år i människans historia, är helt naturliga, att de i själva verket utgör en färdighet och är en viktig del av vår inre mänskliga utveckling.”

På Soultravel finns en intervju med Göran Grip. Han säger där bland annat:

”Den bästa vetenskapliga undersökningen av detta finns redovisad i hjärtläkaren Michael Saboms bok ’Vi upplevde döden’, där han redovisar tio patienter som blivit återupplivade eller opererade, där han jämfört deras berättelser med deras journaler, ögonvittnen och sin allmänna kännedom om hur återupplivningar går till. Han kan inte beslå en enda person med ett enda fel. Senare i boken ’Light at Death’ har han redovisat ett fall med en patient som genomgick en hjärtoperation och som korrekt kunde återge flera händelser under operationen, under vilken hon var nedkyld till plus 15 grader Celsius.

Under en NDU upplever man möten bara med människor som är döda. Men man behöver inte själv veta att personen var död för att uppleva ett möte med honom eller henne, flera fall finns beskrivna där man undanhållit en sjuk person nyheten om en nära anhörigs död. Den sjuke har sen under en NDU upplevt ett möte med den personen och först efteråt fått reda på att han var död.”

På Sökarens hemsida berättar Göran Grip om en egen ut ur kroppen-upplevelse: www.sokaren.se/INDEX193.HTML Vidare finns en artikel om Julie Chimes www.sokaren.se/INDEX8.HTML Agneta Uppman tar också upp ämnet: www.sokaren.se/INDEX97.HTML

Gåvor till stödfonden

Povel Randén, 300:-, Gullevi Fahlander, 200:-, Pirjo Ylinen, 40:-, Bengt Friberg, 300:-, Carlos Luna, 300:-, Lena Pettersson, 50:-, Per Ragnar, 250:-, Kenneth Engström, 50:-, Nils-Erik Fransson, 100:-, Curt Söderberg, 50:-, Sture Hazard, 50:-, Kjell Nordlund, 50:-, Rune Löfberg, 50:-, Herbert Jobäcker, 50:-, Woman’s Art AB, 100:-, Sigmund O:son Lif, 250:-, Edvin Wiktorsson, 250:-, Elisabeth Kromnow, 50:-, Charles Borg, 50:-, Hans Carleson, 50:-, Anita Gadd, 100:-, Per-Erik Andersson, 200:-, Signe Ohlsson, 50:-, Hanna Westh, 50:-, Thomas Sundlöf, 100:-, Rosalie Biörklund, 100:-, Stig Forsblom, 50:-, Ewy Wilhelmsson, 50:-, Daniel Victor, 50:-, Kerstin Berglund, 50:-, Ulf Beijer, 50:-, Lars Breneby, 50:-, Gertrud Knepler, 50:-, Sigbritt Therner, 50:-, Willy Direll, 100:-, Cauldron AB, 250:-, Kerstin Linnstrand, 250:-, Bertil Falk, 1300:-, Reimar Lidås, 25:-, Arne Bohlin, 30:-, Siwert Hjalmarsson, 50:-, Gerry Nilsson, 50:-, Bernt Pettersson, 50:-, Carina Larsson, 50:-, Roland Persson, 50:-, Kenneth Borg, 50:-, Lennart Johansson, 50:-, Pia Lundh, 50:-, Sigvard Strandberg, 50:-, Rolf Andemark, 50:-, Ann-Cathrine Nording, 100:-, Gunilla Wärlé, 100:-, Maj-Britt Hjelte, 100:-, Valter Sjöberg, 100:-, Bo Axelsson, 100:-, Christina Pärq, 150:-, Tom Hasting, 150:-, Elisabeth Lannge, 250:-, Bertil Ölund, 250:-, Marie Johansson, 250:-, Tina Grefveberg, 500:-, Vilma Persson, 500:-, Raul Figueroa, 50:-, Annica Pierrou, 50:-, Ebon Torkkeli, 50:-, Ingrid Thomasson, 50:-, Enar Andersson, 50:-, Carl-Gustav Hultgren, 50:-, Bertil Berntsson, 50:-, Gerd Borg, 100:-, Allan Larsson, 350:-, Rolf Axelsson, 100:-, R. Moretti-Fochi, 130:-, Ann Andersson, 150:-, Jon Herner, 250:-, Conny Grimling, 250:-, Björn Zakrisson, 500:-, Kerstin Ström, 100:-, Ronny Karlsson, 50:-, Hans Sjöstedt, 50:-, Lars-Erik Mathiasson, 100:-, Gudrun Isaksson, 150:-, Margareta Preinitz, 250:-, Sten G. Stenson, 250:-, Carina Andersson, 250:-, Sten Händel, 350:-, Jolanta Pater, 100:-, Elsa Bäckman, 50:-, Arne Håkansson, 25:-, Thomas Andersson, 150:-, Maj Ölund, 50:-, Gunnar Larsson, 50:-, Sven-Åke Andersson, 50:-, anonym, 50:-, Adelita Verhagen, 100:-, Povel Randén, 100:-, Gunnar Larson, 100:-, Birgitta John, 100:-, Helga Moersberger, 250:-, Bodil Gustavsson, 50:-, Folke Krantz, 150:-, Leif Malmström, 300:-, Birgitta Cube, 50:-, Berith Boström, 50:-, Pertti Anterow, 100:-, Ann-Marie Berg, 100:-, Bertil Wigurd, 150:-, Kalle Hamilton, 250:-, Björn Eriksson, 250:-, M. Inkinen, 50:-, Martien Stout, 50:-, Kenneth Revland, 250:-, Svante Silvé, 350:-. (Forts i ett kommande nr.)

Stort tack alla givare! Sökaren skulle inte kunna se ut som den gör idag utan ert stöd. SM

Bör vi alla bli vegetarianer?

Tidningen Time med sin mångmiljonupplaga spridd över världen har den 14 oktober vegetarisk kost som huvudtema. Huvudrubriken är ”*Bör vi alla bli vegetarianer?*” Tidningens stora material i ämnet söker inte ge svar på rubrikens fråga. Men summan av det stora materialet kan knappast uppfattas som något annat än ett JA. Framförallt pekar den omsorg frågan har givits på hur stor den nu är i världen. För texten svarar en hel stab medarbetare i Washington, New York, Chicago, Amsterdam, Rom, London, Los Angeles och Paris. Deras material har smälts samman av huvudansvarige författaren *Richard Corliss*.

Resultatet är en skicklig spegling av den vegetariska kostens läge i västerlandet. Det är en samling av argument för vegetariskt och av argument emot, blandat med lättsamma glimtar från den vegetariska världen utan sakliga ambitioner, anekdoter som just speglar men inte fördjupar.

Richard Corliss är mycket kunnig vad gäller vegetarism. Hans siffror om antalet ”vegetarianer” är imponerande: I Amerika bör idag finnas ca 10 miljoner människor som betraktar sig själva som vegetarianer enligt en undersökning som Time har låtit göra och som omfattar 10 000 vuxna. Enligt en undersökning i England som gjordes då galna ko-sjukan var som mest aktuell är 3,4 miljoner människor i England vegetarianer, vilket är 5,7 procent av hela den engelska befolkningen.

Men Corliss tar inte dessa siffror för gott. Han finner att många kallar sig vegetarianer utan att vara det. Några äter ägg, några kött ibland, några ofta fisk. Han presenterar helt korrekt och definierar 8 olika livsstilar med vegetarisk anknytning. Det är verkliga vegetarianer, nämligen vegetarianer, groddianer, fruktianer, råkostare (”Levande föda”) och veganer. Så har vi laktovegetarianer som även godkänner mjölkprodukter (waerlandkost), ovo-vegetarianer, som äter ägg och lakto-ovo-vegetarianer som äter både ägg och mjölk. Slutligen finns det personer som ännu mer felaktigt kallar sig vegetarianer fast de äter endera fisk eller fågel. Men den vegetariska grundtanken har en mycket stor spridning.

Att vegetarisk kost vinner mark

gäller framförallt ungdom. Hos de unga är det inne att vara vegetarian.

En undersökning visar att omkring 10 procent av 15–18 års flickor i England betraktar sig som vegetarianer. Det besvärliga är att de unga inte skaffar sig god kunskap om näringens betydelse och egenskaper utan bara tror att om det är vegetariskt så är det bra. (”The ones who do it badly don’t know how to navigate in the vegetarian world.”) Framförallt understryker Times att risken för brist på järn, kalk och B 12 kan vara stor.

Den framrullande vegetarismen sätter också sina *komiska* spår. Boskapsuppfödare *Jody Brown* i South Dakota har enligt Time på sin hemsida (www.ranchers.net) präglat nya köttmantran: ”Vegetarianer lever inte längre, de bara ser äldre ut.” och ”Om djur inte var avsedda att äta, varför skulle de då vara gjorda av kött?”

Hur förrädiska argument kan användas visar Time med rubriken

Fem argument för att äta kött

- 1) Det smakar bra
- 2) Det gör att du känner dig bra
- 3) Det är en viktig europeisk tradition
- 4) Det stödjer bönder
- 5) Dina föräldrar gjorde det

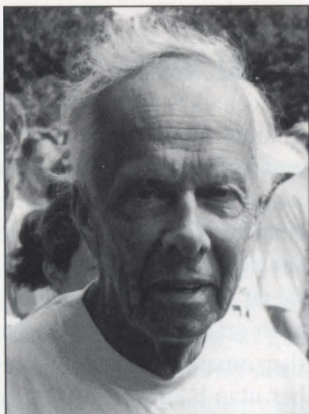
Åh, förlåt, fortsätter Time, det var fem skäl för att röka cigaretter!

Ett värdigt argument särskilt för de unga som går över till vegetarisk kost är att de inte vill delta i det grymma slaktandet. Men professorn i köttthantering *Steven Davis* säger att odling av säd, alfalfa osv också dödar – dödar miljoner smådjur, skalbaggar, kaniner, möss och fasaner. Varje tur med en traktor dödar miljoner.

Skådespelerskan *Mary Tyler Moore* kanske ändå kommer sanningen nära när hon som avslutning i Time får säga: *Det kommer troligen en tid när vi ser tillbaka och tänker: Herre Gud, det är otroligt! Ännu i 20:e århundrandet och in i första delen av det 21:a år folk djur.*

ESKIL SVENSSON

Ur tidskriften Hälso-info, som ges ut av Hälsofrämjandet i Stockholm, Fjällgatan 23 A, 116 28 Stockholm.

Krönika

Erland Lagerroth

Holistisk eller integral?

Modeord kan vara ytliga och flyktiga – men ändå lärorika, om de berör något centralt i ens medvetande och träffar en vid rätt tidpunkt. De som just berört mig är orden "holistic" och "integral". (Att det verkligen rör sig om modeord kan man övertyga sig om på Internet. En sökning där ger för "holistic" 1.400.000 träffar men för "integral" 2.400.000!)

Beröringen kommer för min del från en sammanslutning som några gånger figurerat i *Sökaren*, nämligen CANHELP med dess främsta skapelse, Holma College of Holistic Studies (vid Höör i Skåne). Detta college har haft en förnämlig hemsida på Internet, men den sista oktober dök plötsligt ännu en utmärkt sida upp, och i den heter collegeet i stället "Holma College of Integral Studies". En av de mest aktiva studenterna/lärarna (skolan är i hög grad självorganiserande) kanadensaren Olen Gunnlaugson, hade genomfört detta byte av namn och text utan att höra med styrelsen i CANHELP.

Det här är naturligtvis något av en palatsrevolution, men i efterhand har revoltören tagit konsekvenserna och skrivit en lång förklaring och motivering: "Towards an Integral Approach for a Substantial 21st Century Education". Det är faktiskt intressant läsning.

Om man får tro Olen Gunnlaugson ligger det i växlingen mellan de två adjektiven ett sentida paradigmskifte. (I svenskan är ordet "holistisk" inarbetat sedan länge, men "integral" känns främmande. På svenska Yahoo ger det bara 3 träffar. Tänkbara svenska översättningar är, som framgår av följande, *inklusive* eller *allsidig*.)

Gunnlaugson menar att idén om "holistiska" studier växte fram ur New Age-tänkandet på 1970-talet och nådde sin kulmen på 80-talet och tidigt 90-tal. Men sedan skulle denna tankeströmning ha försvagats. Han anför två bedömare från holistiskt håll som menar att det holistiska

framgångssättet (utbildning för hela människan) håller på att utvecklas till det integrala (utbildning för hela människan i hela kosmos).

Det integrala skulle alltså vara på uppgång, och det knyts till idel amerikanska institutioner: California Institute of Integral Studies, Institute for Noetic Studies, the Esalen Institute och the Fetzer Institute men framför allt till Ken Wilber och hans växande Integral Institute (som enligt Gunnlaugson i dag skulle ha över 100 miljoner dollar i tillgångar!).

Den integrala tänkaren rör sig bortom New Age-idealismen, menar Gunnlaugson,

- genom att på ett integrerat sätt satsa på *både* oss själva och världen;
- genom att inte inför olösta problem i tankelivet försvinna in i en "emotionell grotta" utan i stället lära av tidigare misstag och skapa ny alternativ förståelse;
- genom ett övergripande synsätt, som inte alienerar det andliga från det dagliga livet utan förenar känsla, kropp och ande till en hel person;
- genom att i fokuserandet av helhet och enhet också erkänna olikheten, mångfalden (det relativa) oberoendet;
- genom att inte bara söka frihet från sådant som kan störa vår koncentration på det inre livet utan också frihet *till* att verka i världen.

Så långt Gunnlaugson. Hans lite tentativa framställning kan med fördel kompletteras med sidorna på Internet om Ken Wilbers Integral Institute () särskilt avdelningen "The Integral Approach". För det är nog framför allt Wilber som har gett ordet dess popularitet. Och för honom har det en mycket bestämd mening: "inclusive,

balanced, comprehensive", "covering all the bases".

Det gäller alltså att inkludera alla perspektiv och förklaringsgrunder. Andra metoder, däremot, menar Wilber, "mytiska, rationellt-vetenskapliga, pluralistiska [...] *utesluter* andra betraktelsesätt som underlägsna. Därmed är de definitions-mässigt partiella och ofullständiga. Som sådana tycks de [...] mindre effektiva och mindre balanserade än det integrala framgångssättet."

I stället vill Wilber alltså täcka "all the bases", alla möjligheter. Och han har själv en mycket utarbetad bas att stå på, nämligen de distinktioner i hans tidigare tänkande som gjort honom berömd. För det första de "fyra kvadranterna", de fyra sidorna av människans och världens existens (se *Sökaren* 6/2000, s 14). Men därutöver också "levels, lines, states, and types" – sammanlagt alltså *fem* aspekter att ta hänsyn till.

Det är naturligtvis en lika krävande som grannliga uppgift att förverkliga en sådan allsidighet. Men Wilber visar med exempel hur mycket som står att vinna. En tröst är att det gäller att *pröva* vad de olika aspekterna kan ge, inte att fullfölja en undersökning, när föga finns att hämta.

Ett växande antal ledare och förnyare i huvudfåran av samhället och kulturen har insett betydelsen av den integrala visionen, och är redo att stödja den, hävdar Gunnlaugson. Detta gäller visserligen inte Sverige, men eftersom Holma College är internationellt inriktat, kan det ju vara ett skäl till det föreslagna namnbytet. Det kan också ses som en tillnyktring, men samtidigt är det därtill även en personlighetsfråga: en sådan förändring passar den ena individen men kanske inte den andra. Men skall man leva upp till Wilbers betydelse av "integral", är det förvisso ett namnbyte som förpliktar.

Vad är panteism?

Panteismen är en religion som belyser vårt strålande andliga släktskap med Naturen. Det skriver Gary Suttle i en av sina många texter om panteismen på Internet. Ordet panteism, upplyser han, kommer från två grekiska ord, *pan*, som betyder allt, och *teos*, som är ordet för gud. I panteismen är allt som existerar Gud.

Det finns olika former av panteism, ja, man kanske kan säga att det existerar lika många varianter som det finns panteister, skriver Gary Suttle också. Men enligt en vanlig beskrivning av panteismen är *allt som finns Gud*. Eller: Gud finns i allt, och allt finns i Gud. Gud och Naturen (Universum) är *ett*, dvs samma sak. Många monoteister däremot uppfattar "Gud" som en övernaturlig varelse. (Mono = en; teos = gud.) Gud och naturen är då inte det samma utan skilda från varandra.

Inom panteismen finns uppfattningen att planeten jorden är helig, ja, att allt på jorden är heligt: marken, himlen, haven och sjöarna, bergen, allt som växer och alla levande varelser, bland dem människan. Detta synsätt kan ge upphov till en vördnad för livet, en respekt för naturen, och det kan sålunda vara en utgångspunkt för skapandet av en bättre värld för oss alla att leva i, människor såväl som djur.

Enligt en vanlig tolkning av panteismen utgör Gud och naturen, allt som finns, *en enhet*. Allt i denna enhet är manifestationer av universums skapande Kraft. Men samtidigt är världsgrunden, Källan, obegriplig för oss människor, ett väldigt mysterium. Vi kan inte göra bestämda påståenden om grunden, bara förundras och inse vår litenhet. Några panteister använder ordet Gud, andra talar bara om Kraften eller Universums skapande energi, eftersom de vill undvika de traditionella religiösa associationer som följer med begreppet Gud.

Enligt panteismen är Gud överallt. Med det panteistiska synsättet kan

en människa känna att hon aldrig är skild från Gud – hon behöver inte söka Gud mer än en fisk måste söka vatten. Gud är i viss mening den ocean i vilken vi lever. Och varje mänsklig individ är en del av universum, av Gud.

Gud är naturen och dess skapande krafter. Gudomlighet genomsyrar hela universum, från den minsta atom till den största galax. Detta synsätt kan ge en känsla av helighet i det vardagliga livet: allt ingår i ett gudomligt sammanhang.

Men inom panteismen finns också rum för iakttagelsen att naturen inte bara ger optimala förutsättningar för liv utan även bringar sjukdomar, död och förintelse. Från mänsklig synpunkt är naturen långt ifrån perfekt, dess nedbrytande krafter tycks likgiltiga för människans lycka och välfärd.

Dock ger Universum *livets gåva* åt allt som lever.

Inom panteismen kan man acceptera livet och dess skapande kraft som det är utan att ansluta sig till mänskliga visioner av en idealisk värld. I detta ligger en realism som kan kännas tilltalande.

Även om det nu finns flera olika former av panteism, är dessa besläktade. De räknar alla med skapelsens enhet och storslagna kraft. En form av panteism använder inte begreppet Gud och anser att allt är materia och energi. Men även dessa panteister har en stark känsla av vördnad för livet, av kärlek till det levande och en känsla av tillhörighet i världen.

Gary Suttle framhåller panteismen som den naturliga religionen, den framtida världsreligionen. Panteismen står i god överensstämmelse med naturvetenskapen, menar han, och han påpekar att enligt en del historiker är dyrkan av Naturen den äldsta religionen. "Så långt tillbaka som vi kan blicka", säger historikern Colin Wilson, "tycks människor ha dyrkat naturen och förknipat den med en högre andlig verklig-

het, som de kallat gud eller det gudomliga." Människor har alltså haft en känsla att det finns en skapande kraft i Naturen.

Panteister kan känna en ödmjuk tacksamhet inför Naturens gåvor, till exempel mat och dryck, en tacksamhet som kan riktas till Gud/Universum.

Gary Suttle skriver också att medan många religioner har sina heliga skrifter, som Bibeln, Koranen och Toran, så har panteisterna Naturen som sin heliga bok. De ser Naturen och det gudomliga som samma sak och menar att ju mer vi lär oss om Naturen, desto mer lär vi känna Gud. Böcker som beskriver Naturen kan betraktas som heliga böcker.

Den Gyllene Regeln, som utsägar principen om godhet mot andra, finner en grund i en panteistisk uppfattning av livet, understrycker Gary Suttle. För en panteist är det naturligt att vilja behandla andra som han själv vill bli behandlad, men godheten mot andra utsträcks till att även gälla andra livsformer, inklusive själva planeten jorden.

Gary Suttle har också bland annat en text om filosofen Bertrand Russell. Denne, berättar han, ansåg att religion måste grundas i vetenskaplig rationalitet, men Russell observerade också att det finns framstående tänkare som har förenat vetenskap med mystiska tankar. Han skrev att en av de mest övertygande formerna av mystisk illumination är uppenbarelsen av alltings enhet, och han gjorde reflektionen att en panteist, som har ett genuint intresse för det som finns utanför honom själv, kan känna sig som medborgare i universum, vilken gärna njuter av det skådespel och de glädjeämnen som livet erbjuder, utan att besväras av den annalkande döden, eftersom han känner sig vara ett med dem som kommer efter honom, känner sig ingå i livets ström.

SM

Källa: <http://home.utm.net/pan/>

Café Sokrates

OM VÄNSKAP HAR NÅGRA AV VÅRA LÄSARE UTTALAT SIG (att döma av det klena gensvaret på frågan i förra numret är den svår):

Vänskap är att känna Gud.

Gunnar Martin Aronsson

Vänskap är att alltid finnas Med någon/vännen. Eftersom allt är Ett, dvs att "du" är "jag" fast i en annan skepnad, blir det det naturliga att alltid finnas Med – i Med-känsla, med Med-lidande etc – i någons/vännens olika skiftningar i livet. Att alltid finnas där som med en Med-broder/syster.

Kristina Bryngel

Ens bästa vän kan ibland bli viktigare än ens familj. Arbetskamrater och klubbmedlemmar blir ofta goda vänner. Om en grupp människor fungerar bra tillsammans, så är de förmodligen vänner. Men ändå kan du ha vänner som inte tillhör någon av de grupper du tillhör. Människor kan ibland gå i döden för varandra.

Vänskap är egentligen något mycket enkelt och naturligt. Om folk bara tog sig tid att lära känna varandra som de goda varelser de egentligen är i grund och botten, så skulle de bli vänner alldeles av sig själva.

Ett äktenskap behöver en grund av varaktig vänskap att stå på för att det skall bli något värdefullt av det.

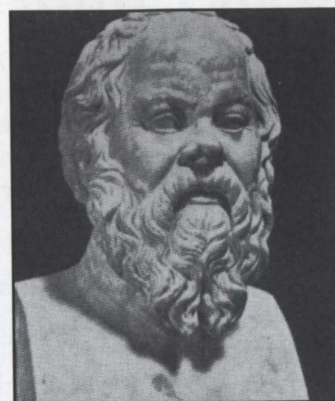
Föreningen Duga

Vänskap har liksom kärlek sin grund i in-kännande i andras inre liv, i identifikation med andra, med både människor och djur.

Magnus Bergström

Någon har skrivit att vänskapen är kärlekens lillasyster. ---

Alf E. Sjöberg

Sokrates var en atenare som levde mer än 400 år före Kristus. Vi vet inte mycket om honom, men han finns som ett föredöme i sin lärjunge Platons skrifter.

Han tycks ofta ha uppehållit sig på Athens gator och pratat filosofi med folk han träffade på. Han ställde intelligent, kritiska frågor och fick på det sättet människor att inse hur illa grundade många av deras övertygelser var.

Det var framför allt till synes självklara sanningar som Sokrates ifrågasatte. Och han fick folk att börja tänka efter.

Platons beskrivning av Sokrates och hans filosofi och metod har betydelsefullt mycket för många människor, även i vår tid. Han ses som en tankens mästare, en avslöjare och sanningssägare.

Här i Café Sokrates ställer vi inte frågor för att få våra medmänniskor att inse hur litet de i själva verket vet. Men om vi en stund skulle leka Sokrates, skulle vi kunna fråga exempelvis:

Kan inte månggifte vara lika naturligt som engifte, och borde det i så fall inte tillåtas i vårt land?

Kan inte döden vara att föredra framför livet?

Kan inte en lögn ha ett mer positivt värde än sanningen?

Om Gud inte finns, är då ateism en nödvändig följd?

Ofta är det avgörande att ställa de rätta frågorna.

Är det Gud eller slumpen som åstadkommit världen? är knappast en god beskrivning av alternativen.

Är döden slutet för en mänsklig varelse eller är själen odödlig? är inte en rimlig frågeställning.

Är människan god eller ond? är inte ett rimligt spörsmål.

Är kristendomen sann eller falsk? är inte en fråga som träffar huvudet på spiken.

De fyra frågorna är ytliga och speglar inte problemen som de verkligen är i djup och bredd.

Oraklet i Delfi uttalade att Sokrates var den visaste av människor. Men han gick inte ut med en massa kunskap utan sa att han visste väldigt litet. Och däri låg kanske hans visdom.

Följande kan läsas i en artikel om Sokrates:

"Han förklarade alltid att han bara var en sökare, en okunnig mansom försökte lära sig något av allt och alla."

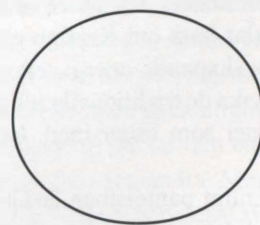
Nå, VEM ÄR VISAST I DET HÄR LANDET IDAG? Kom gärna med förslag, och motivering, i Café Sokrates! (Skriv kort, senast 4 februari!)

Visdom är något betydelsefullt, och det kan vara av värde att tänka över vilka som äger det.

Det finns många att beakta: nobelpristagare, klokpristagare, professorer, filosofer, författare, diktare, talare, präster, skeptiker, politiker, lärare, folkbildare, gycklare... eller en granne, en närstående...eller katten.

(Man får inte föreslå sej eller mej.)

SM

I NR 4, 2002 STÄLLDE VI FRÅGAN "VAD ÄR GUD?" SVAR FRÅN LÄSEKRETSEN PUBLICERADES I NR 5.

ETT INLÄGG FÖRSVANN NÅGONSTANS MELLAN AVSÄNDARE OCH TRYCKET. MEN HÄR KOMMER DET NU.

Tack för frågan! Det känns bra att besinna sig på den.

Först vill jag ta avstånd från två ytterligheter. För det första Gamla testamentets Gud, straffandets gud, hämndguden, krigsguden, stamguden, som befäller sitt folk att bekriega och ta död på fiendefolken. Den alltför mänskliga gud som i dag tycks sticka upp sitt fula huvud igen i det nya Israel. Om honom vill jag säga som juden Georg Klein, när han bekänner "sin inneboende, djupt rotade aversion mot Gud". "[...] jag hatar Gud eftersom han är så elak. Hans enda ursäkt är att han inte finns. Det är där jag vill ha honom, [...] i icke-varats definitiva nirvana, inte i evolutionens underbara och bittra livsprodukt." (*Hack i häl på Minerva. [...] Ett brevsamtal om vetenskap, dikt och moral mellan Lars Gyllensten och Georg Klein* 1994, s 269 f.)

Den andra ytterligheten jag vill ta avstånd från är den grå ateismens värld, den som fram emot 1800-talet växte fram ur 1600-talsvetenskapen. Om människan objektivt kan analysera och reducera världen till dess yttersta beståndsdelar, och dessa visar sig vara små enheter som fungerar mekaniskt och deterministiskt, så behövs ingen gud, och vi blir stående med ett stort Meccano, som det inte längre är roligt att leka med, när vi till sist har klarlagt det alltigenom.

Nu visade det sig dock med kvantfysiken att de här små enheterna inte var så lätta att handskas med och att världen inte gick att klarlägga i deterministiska lagar. Men vetenskapen har därför inte funnit anledning att införa någon Gud. Inte heller har (natur)vetenskapen besinnat sig på att *människan* inte har någon plats i dess värld, inte i Galileis och Newtons värld men heller inte i Einsteins och Bohrs.

Själv befinner jag mig mellan dessa båda ytterligheter. Någon personlig Gud har jag aldrig haft kontakt med och har

jag svårt att tro på, därför att en sådan ter sig alltför mänsklig (vilket bl a annat leder till den underbara skenfrågan om Gud är han eller hon, vit Fader eller svart Moder). Däremot har *världen* kommit att framstå som *gudomlig*, som en *helgedom*, alltmer ju mer jag sökt kunskap om den i vad vi numera vet eller tror oss veta om dess tillkomst, skapnad och funktion.

Vi behöver "bara" tänka oss att denna världen inte fanns för att se vilket *under* den är med all sin ofattbara förmåga att skapa nya, alltmer komplicerade företeelser och varelser, av vilka människan är den senaste men säkert inte den sista. Eller om vi, som människorna ombord på Harry Martinsons Aniara, skulle *förlora* denna värld. Då skulle vi, som de, se att paradiset inte finns i "himlen" utan just här på Jorden. Vilket är naturligt nog, eftersom vi är skapade av denna världen och därför passar bäst just i den.

(Därmed har också skapelseberättelsen i Första Mosebok kommit att te sig alltmer förlegad, ja hädisk mot denna värld. Varför skulle vi tro på dessa gamla sagor från ett krigiskt folks prästerskap i det längesedan förflutna?)

Det finns en teologisk avhandling från Uppsala av Anders Nordgren som heter *Evolutionary Thinking* (1994). Där föreslås att Gud skulle kunna vara "the mind of Nature", naturens "själ". Det tycks mig vara ett gott förslag, fastän ingalunda slutligt klarläggande.

Till naturen hör alltså också människan som den tills vidare sista skapelsen. Men också dess mest problematiska, för med hennes medvetenhet öppnades möjligheten att sabotera världsordningen, om också bara till en viss gräns. Men också att uppenbara den, och det är ju det vi sysslar med, vi som har intressen i Sökaren.

Också människan är alltså gudomlig, fastän hon har fått förmågan att väl dölja det. En ovanligt gudomlig människa var naturligtvis Jesus, sådan vi känner honom från evangelierna och apokryferna. Han är ett mönster, som inspirerat många till gudsupplevelse.

Och därmed är vi tillbaka till frågan om Gud och det gudomliga. Jag har som sagt ingen erfarenhet av någon personlig gud, men däremot i hög grad en upplevelse av världen som gudomlig.

Erland Lagerroth

Ur ett lexikon

I Filosofilexikonet (Forum) från 1988 står bland annat att man med Gud kan avse

1. Ett högsta varande som är oändligt, evigt, obegränsat, i sig själv.

2. Den yttersta grunden eller förklaringsprincipen, den första orsaken, det som själv är obetingat (absolut) och som därmed är betingelse för allt annat, det som är i sig själv och därmed princip för allt annat och som följaktligen existerar med nödvändighet, då existens och väsen sammanfaller.

3. Substansen, det som består i sig själv, som kan förstås utifrån sig själv och som allt är manifestationer av (Spinoza).

4. En övermänsklig makt som görs till föremål för dyrkan.

5. Skaparen och upprätthållaren av världen, som människan står i ett personligt förhållande till och som uppenbarat sig i historien, närmare bestämt blivit till som människa (kristendomen).

I den metafysiska traditionen betyder Gud *det högsta varandet*. Det innebär att han är det mest fullkomliga som finns: allvetande, allgod och allsmäktig. I begrundan av Gudsbegreppet möts filosofi och teologi, och där skils de också åt. De träffas inför följande argument för Gudsbegreppet: Den givna världen visar med sin relativa, föränderliga och oavslutade karaktär bort mot något annat, något absolut som den kan ha sin grund i och som den följaktligen kan förstås utifrån.

Filosofiskt sett finns bland annat följande att diskutera. Gud är den yttersta grunden (förklaringsprincipen, orsaken) för verkligheten, men är samtidigt själv något vars *verklighet* utgör ett problem och som det därför kan vara en uppgift att påvisa existensen av. Detta ger upphov till några grundläggande frågor: Även om Guds verklighet accepteras, är det ett problem om man kan tala om honom direkt eller positivt i ett mänskligt språk eller om det kanske endast kan ske indirekt (först och främst i myter) eller till och med negativt. Det är därefter en fråga om man verkligen kan nå kunskap om Gud. Det har hävdats att det här inte rör sig om vetande, utan om *tro*. Det är därför möjligt att radikalt frångått Gud och gudsupplevelser verklighet. Guds-föreställningen kan ses som en illusion. Man kan anse att människan projicerar sitt eget ideala väsen på en föreställning om Gud. Gudsbegreppet kan hävdas vara meningslöst eller självmotsägande. --- (Ur Filosofilexikonet)

Gud är en fråga för både religion och filosofi, och även för dig.

Min religion är mycket enkel. Min religion är godhet.

Dalai Lama

Tre ting i människolivet är av vikt: Det första är att vara god. Det andra är att vara god. Och det tredje är att vara god.

Henry James

Utför varje handling i ditt liv som om den vore den sista.

Marcus Aurelius

Godhet är det gyllene band som binder människorna samman.

Johann Wolfgang von Goethe

Strävan efter andras lycka höjer oss över oss själva.

Lydia M. Child

Ur Infotekets informationsblad:

Ett oöverstigligt berg kan vara skuggan av en dvärg.

Ur *Sydsvenska Dagbladet*

Livet är en direktsändning. Det går inte i repris.

Ur *Sydsvenska Dagbladet*

Det enda bestående är förändring. Ur tidningen Åter

Djuren har också känslor

Förmågan till empati har djupa evolutionära rötter. Valar och korpar kan bli förälskade, leguaner känna njutning, elefanter sörja sina döda, och schimpanser tycks bli generade. Hos många djur finns en känsla för fair play och ärlighet.

Ur *Sydsvenska Dagbladet*

Adress

Infoteket, Erik Dahlbergsgatan 3 B, 22220 Lund

Ur tidskriften Science of Mind:

Idag lyfter jag mitt hjärta och sinne till det högre medvetandets himmel och betraktar glädjefullt hur en ny jord av kärlek och frid träder fram.

Kathy Hearn

Om vi berövats många illusioner och upplevt en rad emotionella svårigheter, låt oss då inte glömma att mörkret inte har någon makt över ljuset.

Ernest Holmes

Idag väljer jag att leva i frid och uppleva det goda i varje situation och människa som jag möter.

Marilyn Leo

Var jag än befinner mig, så finns där Gud, och därför är jag aldrig ensam. Med den kunskapen vet jag att det inte finns någonting som jag inte kan klara av.

Mary Manin Norrissey

Jag ser Guds ljus lysa i dagens alla ögonblick!

Rainbow Johnson

Idag känner jag glädje över min själs lustgård. Jag ägnar mig åt meditation och inre lyssnande. Jag tackar för min djupa förenig med den gudomliga visdomen i mitt inre.

Sage Bennet

Livets mål är att leva i överensstämmelse med naturen.

Zenon

Hos alla naturens ting finns något vidunderligt.

Aristoteles

Universum är förändring; vårt liv är vad våra tankar gör det till.

Marcus Aurelius

Korn av vishet

Även om det är allt möjligt som stör, försöker din intuition hela tiden komma dig till hjälp. /.../ Var förvissad om att du alltid erhåller ett svar när du brottas med en knivig situation.

Gary Zukav, författare

Så länge en person håller sig mentalt aktiv, kommer han att förbli lika intelligent som han var i ungdomen och medelåldern. /.../ En hög procent av "oundviklig" senilitet har visat sig bero på vitaminbrist, dålig kost och uttorkning.

Deepak Chopra

Tvivlet är vishetens början.

René Descartes

Jag vill hellre vara fattig i en stuga full med böcker än kung utan lust att läsa.

Thomas Maculay

Det finns ingen Mening med Livet. Det är Livet som är Meningen.

Gunilla Nilsson

Det finns bara *en* framgång – att kunna leva livet som du själv vill.

Christopher Morley

Målet för en dispyt skall inte vara seger utan behållning.

Joseph Joubert

Teologin är en dödskafe stjälp över en lilja.

Esaías Tegnér

Människan är nära nog oförmögen att förstå någon annan standpunkt än sin egen.

C G Jung

Oförklarade implantat

Upptäckten av små främmande föremål i kroppen på några människor, och bortopererandet av dessa föremål, hör till det allra intressantaste, och kanske viktigaste, inom UFO-forskningen idag. Pionjären på området är Roger Leir i USA. Han har en doktorsgrad i fotläkekonst, inklusive fotkirurgi, men har ingen fullständig läkarutbildning. Någon motsvarighet till denna profession finns inte i Sverige.

I novembernumret 2002 av den amerikanska tidskriften MUFON UFO Journal har Leir en översikt över vad som hittills hänt på området.

Det var 1995 som Leir började forska om dessa implantat, och hans intresse har fortsatt. Han har bland annat skrivit tre böcker i ämnet. En av dem, *The Aliens and the Scalpel*, har uppmärksammats i Sökaren. Han har framträtt i TV och radio i flera länder.

Leir nämner bland annat att det fanns märkliga, ännu oförklarade, elektromagnetiska fält omkring fem av dessa små föremål, medan de ännu befann sig i kroppen.

De metalliska föremålen är täckta av en okänd biologisk hinna, vilken förhindrar att de stöts bort av kroppen och att det uppstår inflammation i kroppens vävnader.

Hittills har tio operationer utförts för att avlägsna små föremål med okänt ursprung från kroppen på personer som säger sig ha blivit bortförda av utomjordingar. Den senaste operationen utfördes den 29 oktober 2001. På grund av brist på pengar har inte alla undersökningar gjorts, som borde göras.

Leir meddelar att vid de tio operationerna har elva föremål avlägsnats. Ett av dem har fått en naturlig förklaring, vanligt glas, de övriga är av tre kategorier: metalliska, icke-metalliska och biologiska, tre är små, gråvita klot, fyra är små fröliknande föremål med metallkärna och en biologisk hinna, ett föremål är metalliskt, triangulärt med en biologisk hinna och ett är helt och hållet biologiskt, guldfärgat.

Fem innehåller järn i ett amorft tillstånd, och de är mycket magnetiska.

Fyra innehåller isotoper som pekar på ett icke-jordiskt ursprung.

Några av föremålen utsänder ett fluorescerande ljus vid black light-undersökning.

Ingen av personerna har blivit föremål för regelrätt regressionshypnos före operationen. Alla har haft en normal fysisk och psykisk hälsa.

Dr Leirs slutsats är att det är främmande varelser som placerat in föremålen i kroppen på människor, och han frågar: Vad kan syftet vara? Han bedömer att det torde röra sig om miljoner människor över hela världen som fått dessa implantat.

Svaren på frågorna kring implantaten kan innebära upptäckter av största betydelse för mänskligheten, anser han.

Intelligent design

I tidskriften Folkvett, nr 3, 2001, skriver Marianne Rasmuson, som är professor emerita i gentetik, om *intelligent design*-rörelsen i Amerika bland annat:

"Är den intelligente designern identisk med Bibelns Gud? Talarna vid mötet ville inte uttala sig i frågan, men lika litet som de bibeltrogna kan de förklara detta intelligenta väsen, var det finns, hur det verkar och hur det i sin tur uppkommit. Hela idén står på obevisbar metafysisk grund och kan därför omöjligt konkurrera med en vetenskaplig teori som darwinismen. Ofullständig som denna må vara i sina detaljer är den i sin moderna utformning dock den bästa förklaring vi har till evolutionen."

Några (egna) tankar kring *intelligent design*:

Designern är inte ett högre väsen, en Gud, som befinner sig på någon annan plats än universum. Intelligens, medvetande och skaparkraft finns som *egenskaper hos universum*, hos världsgunden.

Världsgunden är icke-materiell, andlig. I den finns tankar, vilja och ett skapande som inte behöver vara centralt, utan kan vara "lokalt", så att varje livsform skapas utifrån sina egna behov.

Hur universum en gång uppkommit, hur världsgunden blivit vad den är, kan ingen människa förklara. Men världen finns, vilket vi med glädje och fascination kan konstatera. Kanske hänger dess tillkomst samman med tidens tillblivelse. När tiden blev till, uppstod världsalltet. Varför uppkom då tiden? Knappast någon människa kan ge ett brasvar på den frågan. Våra hjärnor har inte tillräcklig kapacitet, och våra sinnen begränsar oss.

Men det är lätt att se att det finns en

intelligent design i universum: det som finns kan inte förklaras på annat sätt än som följd av intelligent skapande. Det inser man, när man studerar detaljer, helheter, samband och funktioner i universum. Se <http://www.sokaren.se/INDEX18.HTML>.

Jag tror inte på enbart slump och naturligt urval som skapare av världen, utan på intelligens i evolutionen – en intelligens som är en av världsgundens egenskaper.

Universum är, till all lycka, inte en idiot!

SM

Varför "tror" folk på det paranormala?

I tidskriften Folkvetts ledare i nr 3, 2002, enligt uppgift skriven av Sven Ove Hansson, finns en lustig mening: "Fortfarande vet vi alldeles för litet om vad som förorsakar människors tro på sådana fenomen."

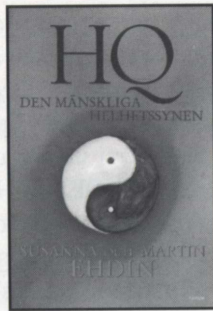
Det är alltså den saken som en kommande svensk professor i parapsykologi bör studera, enligt ledarskribenten, inte fenomenen i sig (eftersom de inte finns).

I verkligheten vet vi ju mycket väl att folks "tro" på parapsykologiska fenomen beror på egna upplevelser, andras upplevelser, som har berättats för dem, journalistiska redogörelser i media och resultat av vetenskaplig forskning.

Margarinet

I tidskriften Hälso-info, november 2002, betecknas margarinet som "vårt onaturligaste livsmedel". "En forskare i spetsen för den stora omvärderingen [av margarinet] är civilingenjör Gunnar Lindgren. Med stöd av forskning och erfarenhet hävdar han att margarin är ett kemiskt mischmasch, som har samband med många sjukdomar, att expertis på livsmedelsverket avlönas av margarinindustrin, att smör är ett beprövat, hälsosamt fett som åter bör komma till heders, att rikligt bruk av 'mjukt' fleromättat fett (som t ex solrosfröolja) är en hälsorisk, att rädslan för kolesterol i kosten är obefogad, att sjukdomar som i synnerhet misstänkts ha samband med margarin och omättat fett är cancer, diabetes, allergier och fetma och indirekt hjärt- och kärlsjukdomar, att det inte är fett utan de raffinerade kolhydraterna med sitt höga GI-värde som är kostens stora hälsofar."

Gunnar Lindgren har hemsidan www.gunnarlindgren.com

Helhetssyn

HQ. Den mänskliga helhetssynen. Susanna och Martin Ehdin, Forum, 2002.

Susanna Ehdin är bekant för många hälsointresserade genom sin bok "Den självläkande människan" (1999) som skapade en del rabalder hos det etablerade näringsetablissemnet genom flera utmanande åsikter.

Martin Ehdin är maken, som tidigare skrivit sex böcker om medvetenhet, ledarskap och motivation.

Ehdin prövar en pedagogisk indelning av mänskliga kapaciteter i IQ (intelligenskvot) EQ (emotionell intelligens) BQ (kroppsmedvetande) och SQ (själslig intelligens).

Summan av dessa intelligenser bildar HQ (holistisk intelligenskvot) dvs en förmåga att förstå och handla efter medvetet helhetstänkande. HQ är också mer än summan av delarna: den genomsyrar och påverkar de andra komponenterna i samma grad som vi har införlivat den i oss själva.

Vi har tidigare högvärderat den "känslolösa", hierarkiska IQ-kvoten, skriver Ehdin, men sedan 80-talet har den emotionella kvotens betydelse i det allmänna medvetandet ökat.

Professor Howard Gardner föreslog 1983 att vi hade minst sju intelligenser, vilket slog in en kil i det vanliga tänkandet. SQ-teorin är av ännu yngre datum; enligt Ehdin är den kopplad till 90-talet, exempelvis genom författaren Danah Zohar.

Indelningen i de olika

intelligenserna är tveksam ur en rent "teknisk" aspekt: de går ju in i varandra och kan heller inte urskiljas med några instrument. Men som pedagogiskt grepp fungerar den.

HQ-medvetenhet handlar alltså om helheten. Och det som är bra med boken är att den inte bara väddar om att vi måste utveckla "positivt tänkande"; här finns också en stark kritik av exempelvis maktallianserna mellan sektorssektorerna, sjukhusorganisationerna och läkemedelsindustrin – och nu finns även livsmedelsindustrin med som en "spelare".

Ehdin skriver mycket slagfärdigt och skarpsinnigt, flera gånger hajar jag till och nickar instämmande. Låt mig bara ta två exempel:

"Människor längtar efter äkta känslor, att bli berörda av något och att få känna sig levande... Men ingenstans i samhället får man lära sig hur man utvecklar sin känslomässiga begåvning, trots att känslorna är så fundamentala för vårt välbefinnande och vår identitet."

Och: "De IQ-styrda samhällena passar för dem som har makt, pengar och position – men inte för de flesta andra. De som har makten försöker dock med alla möjliga medel att hålla kvar folkmassan i detta system. Den IQ-styrda organisationsvärlden säljer sina varor med EQ-argument, låtsas SQ och ignorerar BQ."

En litteraturförteckning längst bak ger tips för vidare läsning – dock mest engelskspråkig sådan.

Jag tror nog att Ehdins bok kan bli ett standardverk att referera till, åtminstone under några år framöver, eftersom den på ett pedagogiskt föredömligt sätt ger en översikt av våra nuvarande allvarliga samhällsproblem och av hur dessa problem skulle kunna börja lösas – med hjälp av ökad HQ.

Gunnar Martin Aronsson

Att tala med djur

Zander och tiden – samtal med djur. Emelie Cajsdotter. Byggförlaget.

Katten anses vara det djur som har stor förmåga att överföra tankar via bilder till människor, speciellt i de fall där kärleken är stor mellan människan och hennes katt. Men även andra djur har den förmågan, och det finns belägg för att djur har "sant" bilder och hur husse eller matte tack vare dessa har kunnat hitta sina skyddslingar när de fastnat i en fälla eller blivit inlåsta någonstans.

På en gård i norra Bohuslän lever Emelie Cajsdotter med sina djur. Hon har vigtt sitt liv åt att bota djurens sjukdomar med örter och akupunktur, och hon ser på världen med djurens ögon. För henne handlar kommunikation med djur om mycket mer än ord. I en fin liten bok med ljuvliga porträtt på djur, *Zander och tiden*, ger hon sin bild, eller kanske hellre djurens, av vad djuren, som hon behandlar, berättar om sina liv. Hon rensar huvudet på egna tankar och pratar med djuren i bilder.

Hästen Corinth uppmanar henne att föra ut till människor hur mycket djur egentligen förstår, att tala om för oss "att vi är intelligenta och väl medvetna om det som sker". Vidare förmedlar han att "människan är det enda djur som kan ljuga. Djur bestraffas för sin ärlighet. Det är så människan får sin makt, genom lögnen".

Många hästar som Cajsdotter kommer i kontakt med

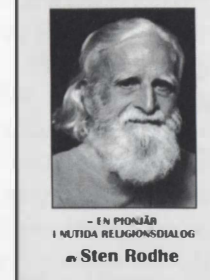
har behandlats illa av tidigare ägare och blivit arga och "svåra" att hantera, och precis som för människor tar det tid att bearbeta trauman. En travtränare säger: det som tar två minuter att rasera, tar två år att bygga upp.

Det är när ägaren går bet som Emelie Cajsdotter tillkallas, och för henne "berättar" hästen text om hur den stått uppbunden och fått stryk, utan att kunna försvara sig. Den ilska hästen, skriver Cajsdotter, är innerst inne rädd och liten. Och visst vet alla som står nära sina djur att vi inte är ensamma om att känna rädsla, ångest, sorg eller glädje. Det händer också att vi ser hur djur läser av våra intentioner innan vi sätter dem i verket, men Cajsdotter har utvidgat sin förståelse till allt liv, även till myror. De förklarar för henne att de kan bära så tungt och långt för att de inte ser målet framför sig. Omslagsbilden visar katten Zanders outgrundliga ögon. Hans tankar, dagarna innan han lämnar sin kattkropp, får sammanfatta djurens syn på oss och sig själva i ett slags djurens filosofiska tankesmedja. "Det finns inte någonting som är bra eller dåligt", säger han. "Det finns bara det som är skapande eller förstörande. Kreativt eller destruktivt."

Psykets makt är stor, och Cajsdotter sticker inte under stol med att hon i djurens sorg och smärta ibland skymtar sin egen spegelbild. Men kanske det inte spelar så stor roll vem det är som hon "känner" in, eller att tankarna ibland har drag av det tankegods som ligger bakom Findhorns trädgårdar i Skottland – där det är en självklarhet att samarbeta med naturväsen och andra medvetandenivåer. En viss nyandlig barlast är det lätt att overse med, eftersom Cajsdotter brinner för djurens rätt till ett bra liv. Och detta förmedlar hon på ett vackert, innerligt och uttrycksfullt språk.

Marianne Ekenbjörn

Bede Griffiths

Religionsdialog

Sten Rodhe: *Bede Griffiths – en pionjär i nutida religionsdialog.* Proprius förlag, 2002.

Bede Griffiths (dopnamn Alan) var en benediktinermunk som bland annat arbetade för att skapa en ökad förståelse för att kärnan i världsreligionerna är en.

Som ung internatskolelev tillhörde han den anglikanska kyrkan. Genom att studera teologi, filosofi, poesi och romanförfattare som Dostojevskij och Tolstoj samt nyare sociala rörelser som pacifism och socialism blev han en enträgen sökare.

En vårkväll 1925 erhöill Griffiths en "mystisk hänryckning, en upplevelse av helhet och enhet". Han upplevde det som att en "gyllene sträng", eller snöre, skulle leda honom till hans rätta öde. Efter att ha konverterat till katolicismen 1932 och därpå ansökt om att bli munk, blev han 1933 novis och fick då namnet Bede. 1937 avlade han löftet att leva som munk hela livet.

1940 blev han prästvigd, något som tydligen inte innebar någon konflikt med munklöftet.

Förutom de reguljära plikterna i flera olika kloster studerade han under 15 år inte bara västerländska filosofer som Thomas av Aquino utan även orientaliska, bland dem Shankara, ett av de ledande namnen inom den indiska vedantafilosofin. Griffiths såg flera paralleller mellan de båda tänkarna. Ett beslut började långsamt mogna inom honom att resa till Indien och där starta ett kloster.

Varför? Jo, Griffiths menade att den moderna kristendo-

men blivit degenererad men att den kunde hitta sig själv med hjälp av icke-kristna civilisationer, på liknande sätt som evangeliet hade befruktats, när det smälte samman med den grekiska kulturen århundradena efter Kristi bortgång.

Kyrkan borde omfatta alla kulturer för att bli sant katolsk, dvs allomfattande. Dogmer, sakrament och hierarki skulle dock vidmakthållas eftersom dessa enligt Griffiths är "den enda grunden för mänsklighetens enhet". Kristus intog fortfarande en särställning.

Efter en passande förfrågan om Griffiths ville grunda ett benediktinkloster i Indien avreste så den brittiske munken tillsammans med en kollega 1955 till Bombay. I delstaten Kerala öppnades efterhand ett kloster, som dock snart omdöptes till Kurisumala ashram. Med undantag för några resor – bland annat till Sverige – bodde Griffiths på sitt ashram till sitt fränfalle 1993.

Teologie doktor Sten Rodhe blev intresserad av den brittiske munken 1982 och mötte Griffiths första gången 1988. Fler möten följde.

Den här 119-sidiga boken är dels en presentation av människan Griffiths, dels ett koncentrat av dennes författarskap.

Ambitionen att söka överbrygga två så olika religiösa system som det kristna och det indiska verkar dömt att misslyckas. (Griffiths föreställde sig dessutom möjligheten att inkludera den buddhistiska och kinesiska religiösa traditionens essens.) Motståndare från båda håll har menat att ett dylikt förfarande är synkretistiskt, dvs religionsblandande, och därmed förfälskande för samtliga involverade traditioner. Själv tycker jag att exemplet Griffiths är inspirerande.

Tanken att alla religioner härrör ur samma grundkälla är inte ny. Inom exempelvis Bahai-religionen återfinns samma åsikt, liksom inom teosofin och

flera mysterieskolor. Men att praktiskt försöka överbrygga motsättningar och integrera essentiella föreställningar hos olika religioner kräver nog en kombination av inre styrka, initiativförmåga, mod och uthållighet. Bede Griffiths tycks ha haft de dygderna.

Gunnar Martin Aronsson

Gemenskap med Gud

Neale Donald Walsch, författare till den mycket populära och omtyckta bokserien "Samtal med Gud" har skrivit en uppföljare till de tre böckerna i den serien. Den heter *Gemenskap med Gud* på svenska, och den engelska originaltiteln är *Communion with God*.

Boken kom ut på Richters förlag år 2002 och har, liksom de tidigare böckerna, över-satts av Alf Galfvensjö.

I den här boken är det enbart Gud som talar. Som framgår av titeln på de tre tidigare har ju de utformats som ett samtal mellan Gud och författaren. Men nu är det alltså Gud ensam som har ordet. Även denna bok är skriven på ett lättsamt sätt med mycket ord, och åtminstone för mig är det en liten fälla eftersom jag tenderar att tappa koncentrationen av ordrikedomen och det gör att man lätt kan missa en eller annan viktig tanke. Men som tur är upprepar Gud det allra viktigaste gång på gång, så har man missat vid ett tillfälle är det troligt att man ändå uppfattar det vid nästa tillfälle.

I inledningen hälsar oss författaren välkomna till boken och förklarar framt att den inte gör några anspråk på att vara sanningen. Den vill i stället ge vägledning och inspiration, så att

vi hittar fram till vår egen innersta visdom, för den högsta auktoriteten finns inom oss, och det beror på att var och en av oss har en direkt förbindelse med det Gudomliga. Vi är hela tiden inspirerade av Gud. I ordet inspiration finns ordet *spirit*, dvs ande. Anden inspirerar oss mer eller mindre hela tiden beroende på om vi är öppna för denna inspiration eller inte. Men även av Gud inspirerade människor kan begå misstag, och därför är det klokt att inte tro att vartenda ord i t.ex. Bibeln, Bhagavadgita eller Koranen är bokstavligt sant, eftersom gudomligt inspirerad och ofelbar är två skilda saker. Vi skulle alla därför kunna vara Guds budbärare men om vi vill fungera som bra sådana, behöver vi "rena våra filter" och med det menar författaren att försöka göra sig av med sina illusioner. Hela första delen av boken handlar om våra tio största illusioner och hur de har uppstått. Andra delen vill lära oss hur vi ska bemästra illusionerna och tredje delen heter "Möt skaparen inom dig", och där får vi goda råd om hur vi ska nå dit. Det kan vi göra på olika sätt, bl.a. genom att ta hjälp av en mästare, en lärare eller en guru.

Vi får också råd om hur vi ska känna igen en bra mästare. "Om de vrålar åt dig, skriker på dig, förmanar dig och lurar dig att försöka finna Gud utanför dig själv – i deras skrift, på deras sätt, där de är – då ska du ta det försiktigt och se och minnas att det denna gång är en illusion.

Om de stillsamt bjuder in dig att finna Gud inom dig, om de säger att du och jag är ett – och att du inte behöver deras sanning, deras skrift, deras sätt eller att vara där de är – då har du funnit en mästare, om inte annat för att du har blivit förd till mästaren inom dig."

Jag tycker att denna bok är mycket läsvärd och vill gärna rekommendera den till alla som är intresserade av Gud eller kanske snarare begreppet Gud.

Kerstin Stina Carlsson

Livsvetenskap mellan tro och vetande

Av Erland Lagerroth

Tidigare publicerad i Svenska Dagbladet 17/11, 2002 i en serie om tro och vetande.

Svaret på frågan om tro eller vetande kan vara – både och. Litteraturvetaren Erland Lagerroth har ägnat ett antal böcker åt att förklara de nya vetenskaper som beskriver materien som allt annat än en passiv klump.

Erbjudandet att ta del i den här diskussionen nådde mig en dag i juli när jag kom hem från en kurs vid Geijerskolan i Ransäter, kallad "Är humanismen möjlig?" Ännu ringde då i mitt öra några ord av Mats Svegfors. Han hade samma dag talat om "Dag Hammarskjölds väg" och hade formulerat följande karakteristik av svenskt kulturliv under efterkrigstiden: "Vi hade, föreställer jag mig, *en sekulär parentes*" (kurs. här). Ett starkt motbud till Hedenius anspråk på att slutligt ha avfört religionen från dagordningen.

Mats Svegfors konstaterade också att upplysningstidens filosofer inte ifrågasatte Gud, på liknande sätt som vi "i dag inte ifrågasätter upplysningstidens naturvetenskap". Det kom mig att tänka på en teologisk uppsats jag en gång läst, som hette "Trodde Luther på Gud?" Svaret var nej – man kan inte tro på det som är självklart, a priori givet. Men när Svegfors föreställer sig att vad han kallar "upplysningstidens naturvetenskap" i dag är självklart given på detta sätt, så är han lika ovetande som det svenska kultur-etablissemanget i övrigt. För det finns i dag en helt annan (natur)vetenskap.

Om detta skifte i vetenskapen kan citeras några ord av den kanske främste representanten för vad man kan kalla helhetens, självorganisationens och systemtänkandets vetenskap, Ilya Prigogine, Nobelpristagare i kemi 1977: "Den klassiska vetenskapen, den mytiska vetenskapen om en enkel, passiv värld, tillhör det förflutna, dödad inte av filosofisk kritik eller empirisk resignation utan av vetenskapens egen inre utveckling" (Ilya Prigogine och Isabelle Stengers, *"Ordning ur kaos"*, 1985, s 57).

Grundfelet med hållningen hos många svenska debattörer är att man inte ser att det kan finnas något *mellan* tro och vetande, något som varken är tro eller vetande – nota bene det vetande som den mekanistiska, reduktionistiska vetenskapen indoktrinerat oss i under 300 år. Jag har ägnat tre böcker – och kommer snart med en fjärde – åt att söka visa att det mellan dessa båda positioner finns något seriöst och genomtänkt, något som inte är grund, okritisk new age (<http://home.swipnet.se/erland-lagerroth>).

Ett nyckelbegrepp är "självorganisation", anfört redan av

Immanuel Kant. Naturen, tingen, materien är inte (bara) en enkel addition, ett passivt objekt för mänsklig aktivitet. Om vi ett ögonblick hejdar den analys och reduktion, som den ortodoxa (natur)vetenskapen föreskriver, kan vi se att världen är ett hav av självorganiserande processer och system, från virveln i vattnet till vinden och flammen och växternas fotosyntes – allt aspekter av solenergiens gigantiska kretslopp på jorden – från den levande cellen till oss själva och våra verksamheter. Om vi på detta sätt inte denaturerar naturen, kan vi se att den ständigt är skapande. Felet med materialismen var inte att den var en lära om materien utan att den inte förstod sig på materien.

För materien är inte en passiv klump som bara ligger där. Hemligheten med de självorganiserande systemen är att de existerar i *dynamisk jämvikt*, de är balanskonstnärer. Om detta låter konstigt, kan det erinras om att vi själva flera gånger har inövat en sådan existensform. Tydligast minns vi när vi lärde oss cykla, och in på bara kroppen kände vad som fordrades. Men dessförinnan hade vi också lärt att stå och gå, också det former av dynamisk jämvikt.

Det var inte genom medvetna, rationella ansträngningar vi lärde oss allt detta utan genom praktiska, konkreta övningar. För det fordrades inövning av en *feedback*-slinga i kroppen (inklusive hjärnan), som parerade fall åt ena hållet eller andra, och den kunde inte läras in på "vanligt" sätt, d v s diskursivt. På samma vis förmår materien, naturen, skapa och upprätthålla de självorganiserande system som bildar den underbara värld vi har fått privilegiet att leva i. Inklusive vår egen kropp, från cellen till vävnaderna, organen och de stora kroppssystemen. Det är därför kroppen gudomligen kan sköta sig själv, medan alla försök av det medvetna fömuftet att ta över driften ömkligen skulle leda till ett fall värre än det från cykeln, nämligen till döden. Detta är kroppens och naturens visdom i motsats till det av Upplysningen och dess naturvetenskap okritiskt hyllade fömuftet.

Historiskt sett är det tre instanser som ansetts vara parter i spelet på jorden: Gud, människan och naturen. I Första Mosebok var det Gud som var den aktiva, han skapade både naturen och människan. I den moderna vetenskapen från 1600-talet, och den teknik som följde i dess spår, trädde människan fram som nära nog lika duktig. När sedan sekulariseringen satte in och Gud tonade bort i kulissen, stod människan ensam kvar som handlande och skapande. Den tredje parten, naturen, har hela tiden bara setts som passivt objekt för Guds eller människans manipu-

lationer. Men vi kan nu se att också denna tredje part kan vara aktiv, och då på ett allt annat än slumpartat sätt. Då kan naturen överta Guds roll och skapa sig själv – och till sist också människan.

Det är här naturligtvis inte fråga om religion i vanlig mening, än mindre om kristendom. Men en värld som skapar sig själv och människan med den är onekligen något annat än den enkla, passiva värld som *både* teologin och den klassiska naturvetenskapen håller sig med.

Bland forskare och tänkare som på detta sätt frambringt en annan vetenskap, ett annat sätt att tänka – en annan världsbild – kan förutom Prigogine nämnas Erich Jantsch, Gregory Bateson, Maturana och Varela, Fritiof Capra, Amit Goswami, Lynn Margulis och Elisabet Sahtouris. En gigantisk satsning att utsträcka detta nya tänkande till det andliga området har gjorts av Ken Wilber, som skulle kunna kallas en "Platon, Plotinos och Schelling från Lincoln, Nebraska". I en integrerad filosofi söker han "väva samman vetenskapsens, moralens och estetikens många sammanhang, österländsk filosofi likaväl som västerländsk, och världens stora visdomstraditioner" – allt på de orienterande generaliseringarnas plan.

I USA, England och Tyskland finns en väldig litteratur om detta nya tänkande. Att just Sverige har varit så oemottagligt har jag länge sökt förklara, dels med att Sverige är Linnés och Berzelius land, där det är handfast systematik som gäller. Det kan också vara fråga om ett kvarblivande eko från Kellgrens och Rosensteins klassiska strid mot avvikelser från upplysningens idéer.

Viktigare är väl dock den logiska empirismens hårda heravälde under senare delen av 1900-talet. Men den logiska empirismen var ju en gång förhärskande också i de anglosaxiska länderna. När nu Hedenius aktualiserats, tycks sammanhanget klarare: det är hans bannstråle mot allt som inte överensstämmer med den analytiska filosofin och den ortodoxa naturvetenskapen som länge varit bestämmande för vad vi fått tycka och tänka och som därför alltjämt skrämmer. Hans anatema har legat som en bromsklots för vidare utveckling av vetenskap och världsbild, vilket bidragit till att göra Sverige till ett andligt u-land och en tråkigare plats att leva på.

Men skall Hedenius alltjämt kunna stänga oss ute från denna tredje väg: en vetenskap som visar oss att den värld vi lever i är långt mer lik oss själva än den ortodoxa naturvetenskapen låtit oss tro? Människan är inte "ensam i universums likgiltiga öändlighet, varur hon framstigit genom en slump", som Monod ville få oss att tro, utan vi lever i en värld som är som vi och som haft vänligheten att skapa oss. På så sätt är "humanismen möjlig" – nämligen en "humanism" som också omfattar naturen.

Strax innan jag for till Ransäter fick jag ett annat uppdrag: tidskriften *Sökaren* ville i en enkät ha svar på frågan: "Vad är Gud?" Trots Hedenius och Svante Nordin tycks religionen, eller i varje fall Gud, vara aktuell nog. Jag svarade att jag inte vill ha något att göra med Gamla testamentets straff- och krigsgud. "Hans enda ursäkt är att han inte finns" (Georg Klein). Inte heller vill

Gud skapar världen. Detalj ur Skapelsen, en fresk i Sixtinska kapellet, Vatikanen, av Michelangelo – en bild av världens tillblivelse, utgående från en förgången tids religion.

jag ha något att göra med den grå ateismens värld, den analytiska, reduktionistiska vetenskapens tröstlösa deterministiska värld. Inte heller den finns, annat än i företrädarnas sinnen. Den är en produkt av bristande fantasi eller, om ordet känns oroande, bristande perspektiv. För en sådan betraktare tycks världen självklar och därför likgiltig – bortsett från den nytta man kan ha av den. Men världen är inte självklar av den enkla anledningen att allt kunde ha varit öde och tomt. Den adekvata attityden är därför *förvåning, häpnad, beundran*. "Förvåning är den bröstvärta där vi diar mening med tillvaron" hörde jag Etienne Glaser säga på ett Sven Lindqvist-seminarium den 9 november.

Så är den värld jag möter skapande, lysande, omöjlig att förut säga. Den är, som redan passagerarna på Harry Martinsons Aniara förstod, ett under, en helgedom – om man så vill *gudomlig*. (Jag har lätt för adjektivet, svårt för substantivet. Det senare tycks förutsätta en personlig Gud, och någon sådan har jag aldrig mött. Andra har tydligen gjort det, även i vår tid. Men kanske kan man i stället tala om "Gudomen" (the Godhead).)

Ytterligare något tidigare i juli var jag i Norrköping med om årsmötet för den brittiska föreningen *Scientific and Medical Network* med 2 000 medlemmar i mer än 50 länder, av vilka åtskilliga svenska (www.scimednet.org). Föreningen är en sammanlutning av naturvetare och medicinare som inte är nöjda med Hedenius värld utan söker något annat och mer: något slags andlig dimension, där det finns plats också för en Gud. Det har de gjort i mer än 25 år, och de har funnit åtskilligt, något som framgår av deras storartade tidskrift *Network*.

Detta är min lägesrapport om förhållandet mellan tro och vetande, och den bekräftar bara delvis tanken att "det har gått som Hedenius ville" (Svante Nordin). Oberoende av alla logiska spetsfundigheter tycks religionen överraskande livaktig. Och ett annat vetande, en annan vetenskap, står utanför dörren i väntan på att kraften i Hedenius bannstråle skall förklinga.

Erland Lagerroth är docent i litteraturvetenskap och författare.

Msons personlighet

Flumson (bockar): – Det är en stor förmån för mig att få intervjua dig, Mson, ett redaktörsoriginal i vårt land. Självfallet får du statligt kulturstöd och hyllningar *en masse* för din unika tidskrift...?

Mson (uppgivet): – Nej, nej, nej, jag sysslar icke med kultur, utan bara med frågor om livets mening, Guds existens, liv efter detta, livsvisdom och slikt.

– Jaså, på så vis! Jag som trodde att du var en sån stor kulturpersonlighet.

– Nej, icke alls! Jag tar ej upp diktverk (som deckare och science fiction) och annat av verklig betydelse.

– Det var ju tråkigt...

– Visst icke! Alla kan ej räknas bland de intelligenta och bildade. Vi är några stycken som tar upp sådana flumfrågor som Har Gud skapat världen? Finns en mening? Är döden en illusion?

– Ja, det där är ju pseudofilosofiska frågor förstås, som man kunde tro inte hade någon marknad nuförtiden.

– Men vi är vissa som trilskas och vägrar att ta till oss den moderna tidens synsätt.

– Okej, Mson, du är alltså ett fel-original! Jag skall därför i stället snarast ta itu med en diktsamling av Katarina Frostensson, som jag har

liggande på nattygsbordet. Det är något att muntas av, det! Då hon inte är begriplig för det vanliga triviala förståndet, höjer hon detta till subtila nivåer av iakttagelse och insikt.

– Ack, den som vore så begåvad! Men jag är ändå glad att jag får finnas.

– Ja, fast du är hopplöst efterbliven, har inte kunnat ta till dig den kulturella världens värderingar.

– Jag känner också mitt tillkortakommande, min litenhet och vill nästan be om ursäkt för min existens. I nästa liv vill jag bli riktigt begåvad och arbeta med betydande ting som kanske popsång och TV-underhållning. Jag kan också tänka mig ett liv som tennisproffs.

– Det gör du alldeles rätt i, Mson! Det du säger nu visar att du är på väg att nyktra till från dina utsvävningar.

– Ja. Varför jag blivit så här konstig vet jag inte. Mina föräldrar var fullt normala. Kan någonting ha hänt i min tidiga barndom? Ja! Men vad som skedde behåller jag för mig själv. Något gick i alla fall snett. Jag blev *särskild*.

– Okej, Mson, vi lever i ett tolerant samhälle. Du får finnas.

Flumson

Betydelsefullt flum

Bland många exempel på fint flum i vår tid framstår *tidsflummet* som det kanske märkligaste och subtilaste. De som hänger sig åt detta tror att vad som helst, precis vad som helst, kan uppkomma bara Tiden får verka tillräckligt länge. Det är Tiden som förklarar allt underbart i universum, berg och dalar, växter och djur, människor, människors känslor och skapande, alla vackra blommor, som bjuder på sin skönhet, vilken de icke själva kan se.

Tiden är den store möjliggöraren! Ingenting är omöjligt för Den. Vi behöver ingen allsmäktig Gud, ingen övernaturlig Intelligens, när vi har den allt åstadkommande Tiden.

Men ack, man kan icke bedja till Tiden. Den lyssnar ej. Den bara går. Men dock: den visar en viss ömsinhet. Ty allt är icke jäkligt och lett, många ting är underbara. Människokroppen är ju något av ett mästerverk i sin sinnrika uppbyggnad.

Tiden vill oss inget illa. Tvärtom: den är full av kärlek och omtanke. Den har utrustat oss med öron för att vi skall kunna höra, ögon för att vi skall kunna se, näsa för att vi skall kunna lukta och ben för att vi skall kunna röra oss.

Tiden har även gett oss förmågan att välja och vraka, att leva eller dö, se på eller delta.

Vad vore vi utan Tiden? Intet! Den är vår Fader och Moder, våra dagars upphov, vår glädje och trygghet. Tiden är Allsmäktig.

Detta är en Sanning som förklarar allt. Inga fler frågor behöver ställas.

Priset

Denna tidskrift har just instiftat ett pris: *Stora flumpriset*.

Vem eller vilka skall nu tilldelas utmärkelsen? Finns det värdiga kandidater? Ja, flera! Kanske redaktionen för tidskriften med det självvironiska namnet Folkvett? Eller Dan Larhammar, vars idealism inte går på sparlåga och som gärna flummar ut i en vådlig syn: allt som existerar är Slumpens skördar? Eller Den Kristne, som tror att söte Jesus är Guds egen och ende Son, vilken skall döma oss alla till en evig salighet eller en lika evig förtappelse? Eller sockrarna som tror att snart sagt all mat skall sötas med det högraffinerade sockret? Eller de som tror att mångmiljonbelopp skall ösas över vissa ledare inom svenskt näringsliv? Eller den israeliska regeringen som tror att det judiska folket har moralisk rätt till ett land som i århundraden har bebotts av araber? Eller den dumdryge redaktören för denna tidskrift, Flumson, vilken på löpande band underkänner vissa andra människors omdöme?

Det ser naturligtvis illa ut att tilldela sig själv ett pris, även om det sker i all välmening. Så vi ger Priset denna gång till Mänskligheten. Må det bidra till en upplyst glimt i ögat på dem som tillhör denna art!

D e m e n t i

Det har spritts ut att Sv. fl. skall utkomma med en rad nya nummer efter detta första, inledande. Jag kan försäkra läsarna att detta bara är elakt förtal. Illvilliga människor har hittat på det för att försöka sprida ett löjets skimmer över

red.

Var klok!

En enträgen uppmaning till dig från redaktören för denna tidskrift: Var inte dum! Tänk inte själv! Överlåt åt de ledande inom intelligentian att tänka. Annars kan det gå riktigt galet för dig! Du kan komma att tro på övernaturliga ting, magiska krafter och flygande tefat, du kan bli vegetarian och tro på tomtar och troll, änglar och gudar, du kan bli spiritist eller teosof eller tro på andens makt över materien. Du kan hamna i de mest absurda trosföreställningar.

Var klok! Respektera ett vetenskapligt korrekt tänkande, som vi har vid våra akademier. Ta reda på vad vetenskapen säger och rätta dig därefter. Försök inte göra något själv! Dina egna enkla tankar bara slinter. Var glad att det finns vetenskapare och kulturpersonligheter som går i spetsen och visar.

(Märk: Denna varning är till för din egen skull.)

Överlåt åt de smartaste att tänka, åt dem som har A-förstånd och

A-kunskaper. Överskatta inte din egen förmåga, utan var ödmjukt medveten om din litenhet.

Vi har vetenskaparna just för att de skall forska och resonera på ett riktigt sätt. Dina egna slutsatser blir inte korrekta. Du går omkring med en massa tokiga föreställningar, om du inte lyssnar noga på vad de intelligenta har att säga, utan tror att du skall kunna slå dem på fingrarna med enfaldigt tal.

Gör dig, käre vän, inte till en löjlig figur, utan var mån om att vara städdad i huvudet och rensa ut allt flum ur din tankevärld!

Tomten

Ovanstående myglades in i våra seriösa spalter av en främmande nisse. Vi hann aldrig ta bort det. På Svensk flumtidskrift tycker vi naturligtvis alldeles tvärtom!

Flumson

Rikslikaren – en måhända rättvis betraktelse

Låt dig formas av TV, den stora påverkaren och föredömet! Den ger alla (som inte värjer sig) ideal, värderingar och mål för livet. Den är en rikslikare vad gäller smak och livsstil. Den visar vad som är viktigt, vad som är intressant och underhållande, vad som är roligt och berömvärt. Och den visar genom vad den utesluter vad som inte hör till normaliteten.

Sådant som vegetarism och djurrätt sätts åt sidan. Det hör inte till det normala. Nyttänkande som inom "New Age" utesluts.

De som envisas att tänka annorlunda, måste värja sig. Men det är aldrig lätt att skilja ut sig från sin

miljö. Envar vill vara välanpassad, accepterad och omtyckt. Blir man lite "egen", kan man få problem, ses som en kuf, en som inte är riktigt normal.

De flesta vill vara "som folk är mest". Så de låter sig hypnotiseras, låter sig formas, utan att i allmänhet vara medvetna om vad som sker med dem.

Bli medveten! Låt TV bli din livslärare! Bli en "Svensson", inte en avvikare! Anslut dig till den sunda majoriteten!

Låt dig stöpas i den allmänna formen! Tro inte att du är former än andra! Du är bara en i mängden.

Piktogram i sädesfält, ett besynnerligt nutidsfenomen

De så kallade piktogrammen i sädesfält är ett fascinerande och ännu oförklarat nutidsfenomen. Ingen kan med säkerhet säga hur det uppkommer, men det finns teorier.

Fenomenet är dock inte nytt för vår tid, utan har rapporterats även före 1900-talet, men det har tydligen ökat enormt i nutiden, framför allt sedan slutet av förra århundradet.

Under 1900-talet observerades först enkla cirklar i sädesfält, vilket förde tankarna till ett naturfenomen. Men sedermera har cirklarna förvandlats till invecklade mönster, som pekar på ett visst mått av intelligens bakom.

Piktogrammen uppstår mest i engelska sädesfält, men förekommer även i andra länder.

Det finns flera olika förslag till förklaring.

1. Samtliga piktogram har gjorts av människor med enkla hjälpmedel. Några personer har framträtt och sagt att de har gjort figurer i säd och visat hur de gått tillväga.

2. Flera av piktogrammen har gjorts av varelser på utomjordiska rymdfarkoster och utgör meddelanden till oss människor. Dessa "brev från kosmos" ankommer det på oss att tyda; lyckas vi med det, kan det få den största betydelse för mänsklighetens fortsatta liv på planeten.

3. Det rör sig om ett naturfenomen, kanske plasmavirvar.

4. Formationerna kommer av skapande krafter som har sin rot i det undermedvetna hos människor.

5. Självt har jag frankastat tanken att piktogrammen är ett naturfenomen med elementära psykiska krafter inblandade.

Enligt uppgift finns det klara skillnader mellan falska och äkta piktogram, exempelvis hur stjälkarna har plattats till, vilket utesluter 1. Och den skönhet och precision som finns i utförandet gör det osannolikt att människor har skapat de bästa formationerna i hemlighet om natten.

Formationerna har inget tydligt budskap, vilket motsäger 2. Utomjordingar borde nog kunna kommunicera med oss på ett intelligenterare sätt, även om de skiljer sig mycket från oss. Men 2 kan kanske inte helt uteslutas.

Ett mekaniskt naturfenomen skulle inte kunna åstadkomma de vackra och precist utformade piktogrammen. Så 3 förefaller inte tänkbart.

Krafter i det undermedvetna kan inte uteslutas. 4 tycks vara en möjlig förklaring. De undermedvetna skikten av det mänskliga psyket är ännu dåligt undersökta, men erfarenheter från exempelvis parapsykologin antyder att där finns förmågor som vi hittills knappt anar.

Plasmabildningar som styrs av psykiska krafter är nog möjligt; man kan tänka på att den självorganiserande förmågan i universum förutsätter en intelligent

styrning från psykiska krafter; sådana finns alltså i världsalltet.

Viktiga är kanske de observationer där det talas om en ljuspelare från himlen i samband med att piktogrammen bildas. Det kan föra tankarna till plasma och tycks utesluta mänskliga upphovsmän.

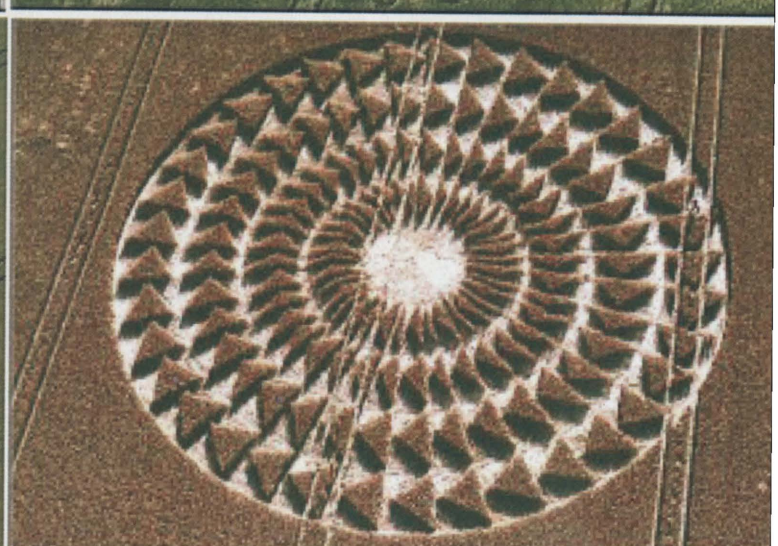
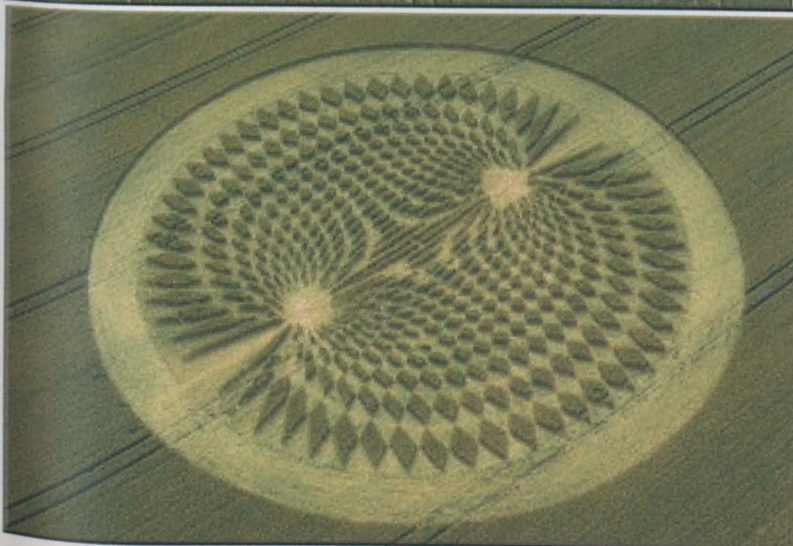
Clas Svahn har ett stort avsnitt om cirkelarna i sin bok "UFO-mysteriet" (Parthenon 1998) med en mängd bilder. Det är intressant, även om Clas stannar för att fenomenet har åstadkommits av människor.

Kanske kan en kommande förståelse av hur piktogrammen bildas ge oss en utökad, väsentlig kunskap om universum och de krafter som verkar här. Universum är uppenbart inte en materiell klump där det mentala, med intelligens, har uppstått som ett epifenomen, utan i stället något som äger förmåga till medvetet, avsiktligt skapande. – Universum kanske kan beskrivas som en Varelse, eller alternativt som ett mentalt hav utan en styrande, sammanhållande kärna.

De åtta figurerna på nästa sida har uppträtt i engelska sädesfält under det innevarande millenniet.

Fotograf är Steve Alexander, som har copyright på bilderna. Alla hans bilder kan beskådas på Internet: www.temporarytemples.co.uk.

SM

Stiftelsen Martinus Institut i Sverige
Program våren 2003

F = Föredrag
3t = 3-timmars kurs
S = Samtal

Platsförkortningar
Fj = Fjällgatan 23 A, bv
Gr = Granhedsgården
Lö = Lidingö

EK = Endagskurs
WK = weekendkurs

11-12/1	Fys/Psyk korrespondensen	F	S Westerlund	09.30	Lö
18/1	Öppet hus	S	E Kollén	12.00	Fj
19/1	Efter döden	F	U Sandström	15.00	Fj
25/1	Introduktion	F	K Wolrath	14.00	Fj
1/2	Öppet hus	S	E Kollén	12.00	Fj
8/2	Hälsan				
	o kosmologin	3t	Sandlund, Saxe	13.00	Fj
9/2	Själén	F	V Saxe	15.00	Fj
16/2	Lidandets mening	F	U Sandström	15.00	Fj
22/2	Öppet hus	S	E Kollén	12.00	Fj
23/2	Trivsel-triangeln	F	J Sandlund	15.00	Fj
1/3	Samhället	3t	Rosell, Sandström	13.00	Fj
8/3	Introduktion	F	K Wolrath	14.00	Fj
9/3	Livsmod	F	V Saxe	15.00	Fj
15/3	Öppet hus	S	E Kollén	12.00	Fj
16/3	Samhällsskicket	F	L Östnäs	15.00	Fj
29/3	Öppet hus	S	E Kollén	12.00	Fj
5/4	Öppet hus	S	E Kollén	12.00	Fj
6/4	Leva utan Gud?	F	K Wolrath	15.00	Fj
12/4	Introduktion	F	M Rosell	14.00	Fj
13/4	Jag lever o dugar	F	J Sandlund	15.00	Fj
26/4	Inre förvandling	3t	U Sandström	13.00	Fj
3-4/5	Världssituationen				
	o kosmologin	WK	S Westerlund	09.30	Lö
10/5	Öppet hus	S	E Kollén	12.00	Fj
17/5	Introduktion	F	M Rosell	14.00	Fj
17/5	Symbolförkl.	EK	S Westerlund	10.00	Lö
24-25/5	Polförvandlingen	WK	S Westerlund	09.30	Lö
31/5	Introduktion	F	M Levin	14.00	Fj
31/5	Symbolförkl.	EK	S Westerlund	10.00	Lö
14/6	Symbolförkl.	EK	S Westerlund	10.00	Lö

Tel 08-766 08 69 Fax 08-766 08 66
Förnamlan till kurserna på Lidingö o Granhedsgården
Klipp ut, vik, stoppa i plånboken

Detta nummer går ut till alla som prenumererat under 2002, även dem som ännu inte förnyat sin prenumeration.

Läs Sökaren år 2003! Vår sökarhov fiskar upp mycket som har betydelse inom livssynsområdet och som du kanske inte träffar på någon annanstans.

Vi strävar efter att ha en seriös inriktning. Det som tas upp i våra spalter är värt att tas på allvar.

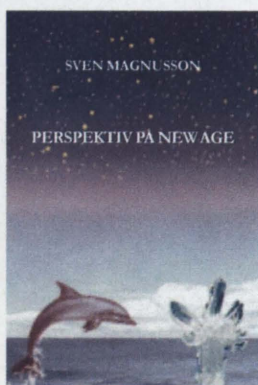
Har du synpunkter på Sökarens innehåll, kan du gärna höra av dig; kanske har du värdefulla tips att ge oss.

Och om du vill oss riktigt väl: tala väl om Sökaren inför andra!

PERSPEKTIV PÅ NEW AGE

Sven Magnussons lovordade bok om "Stora tankar i vår tid" – initierat om fenomenet "New Age", dess historiska rötter, framväxt och situationen i dag. Nu 2. upplagan med ny titel och nytt omslag!

kr 165,-

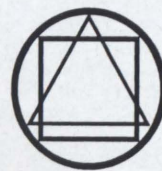
**Att finna sin väg
är att snedda över ängar**
Vägvisare för den
obegränsade människan

Gerry B. Nilssons djupt
personliga och inspirerande
bok om en sökares livsväg.
"En engagerad och
innehållsrik skildring".
(Bibliotekstjänst)

kr 160,-

Vid förskottsbetalning till pg. 78083-3 bjuder vi på frakten

Wrå Förlag, Wrå gård 153 94 Hölö
Tel/Fax: 08 55159065 wra.forlag@telia.com

LECTORIUM ROSICRUCIANUM

Det Gyllene Rosenkorsets Internationella Skola

*Vi lever i en värld av motsatser,
en värld där ingenting är bestående.*

*Och i vårt hjärta bär vi ständigt med oss
en oro, en röst som ingen tycks förstå.*

*Ty endast den som förblir stilla
skall höra den milda stämman:*

"Vänd åter, vänd åter till er första kärlek!"

*Lectorium Rosicrucianum och dess
lärjungar vill hörsamma detta hjärtats
rop och gå vägen tillbaka till människans
ursprungliga gudomliga hemvist.*

För information, ring eller skriv till:

LECTORIUM ROSICRUCIANUM

Edshults Säteri Tel: 0381 - 45040
575 93 Eksjö Fax: 0381 - 45002